

ACADEMIA ROMÂNĂ
INSTITUTUL DE LINGVISTICĂ ȘI ISTORIE
LITERARĂ

„SEXTIL PUȘCARIU”.

DACOROMANIA

serie nouă

VII - VIII, 2002 - 2003

EXTRAS

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE

EUGENIU COȘERIU

'4.

UNIVERSALIILE LIMBAJULUI (ȘI ALTELE) *

INTRODUCERE

1. Orice lingvistică admite în mod explicit sau implicit universalii, cel puțin universalii de un anumit tip. Astfel, se pune întrebarea care sunt fonemele (sau sunetele) unei limbi, care sunt categoriile ei gramaticale sau tipurile de enunțuri, în ce le I s-a schimbat de-a lungul istoriei sale, în schimb, nu se întreabă dacă această limbă are foneme (sau „sunete”) și categorii gramaticale, dacă posedă nivelul gramatical al enunțului sau dacă este supusă schimbării lingvistice etc. Cu toate acestea, lingvistica structurală modernă sau cel puțin anumite curente structuraliste, adoptând, în acord cu tradiția humboldtiană, principiul - într-un anumit sens perfect valabil - conform căruia orice limbă trebuie descrisă din propriul ei punct de vedere, au ajuns, treptat și în ciuda altor curente, universaliste din cadrul structuralismului însuși 1, să evidențieze, inclusiv să exagereze diferențele dintre limbi, în dauna analogiilor de structură, atât funcționale, cât și materiale. În anumite forme ale structuralismului, s-a ajuns să se pretindă chiar definirea categoriilor lingvistice funcționale exclusiv în raport cu o anumită limbă

(cf. *infra*, I. 2.2.1), făcându-se abstracție de universalitatea lor. În acest sens, colocviul desfășurat la Dobbs Ferry, New York, în 1961, abordând, în mod explicit

și pe baza unei apreciabile cantități de materiale pertinente, problemele universalilor și ale analogiilor de structură ce caracterizează serii de sisteme lingvistice („tipologia”), a marcat efectiv – după cum a arătat Ch. E. Osgood în cadrul acestui colocviu² – o cotitură decisivă în lingvistica modernă, mai ales în raport cu tradiția bloomfieldiană. Din punctul de vedere al lingvisticii europene, însă, se poate vorbi de o cotitură decisivă în raport cu un aspect al tradiției saussuriene, și anume de o viguroasă revalorizare a considerării pancronice a limbilor, a cărei posibilitate – exceptând principiile generale – fusese negată de către Ferdinand de Saussure³. De atunci mulți lingviști s-au dedicat, în mod direct sau indirect – mai întâi în cadrul structuralismului însuși, apoi, mai ales, în gramatica generativă – cercetării universalilor, acceptând atât în discuțiile

Text preluat din Eugenio Coseriu, *Gramatica, semantica, universales. Estudios de lingvistica funcțional*, Madrid, Gredos, 1987, p. 148 – 205.

1 Este suficient să ne gândim la anumite lucrări ale lui R. Jakobson.

2 UL, p. 236.

llours, p. 133 – 139.

DACOROMANIA, serie nouă, VII-VIII, 2002 – 2003, Cluj-Napoca, p. 15 – 45

EUGENIU COȘERIU

teoretice, cât și în cercetarea analitică și descriptivă, în special analogiile dintre sistemele lingvistice. Acest fapt se reflectă până și în manualele de introducere în lingvistică: acolo unde anumite structuri ale unor limbi diferite se prezentau ca fiind radical eterogene, astăzi aceleași structuri se prezintă adesea ca niște fapte, în fond, destul de asemănătoare, ba chiar identice. Asistăm astăzi, așadar, la o adevărată proliferare a universalilor mai mult sau mai puțin fundamentate sau mai mult sau mai puțin ipotetice.

2. Credem, deci, că a sosit momentul să ne întrebăm

care este sensul, care sunt posibilitățile și limitele cercetării universaliiilor și dacă aceasta nu este cumva, sub diferite aspecte, o căutare a Sf. Graal: tocmai a unui graal ce nu va fi găsit niciodată, deoarece fie că nu există, fie că nu poate fi găsit acolo unde este căutat.

3. Problema universaliiilor lingvistice este strâns legată de problema gramaticii universale, a învățării limbilor și a tipologiei lingvistice, însă aici nu vom putea trata aceste probleme (referitor la gramatica universală, cf. nota 61).

I.

UNIVERSALIILE LIMBAJULUI

1. T6 Ka0 6 Ax) u Xeyetav 7 r. oMxrxaf *q* (to katholon legetai pollachos). Într-adevăr, ceea ce atrage atenția, în investigațiile și afirmațiile de principiu cu privire la universaliiile lingvistice, este faptul că universaliiile constatate sau propuse nu sunt aceleași. În timp ce, pentru anumiți autori, unicele universalii demne de acest nume și demne de a fi căutate sunt acelea care, găsindu-se efectiv în toate limbile, ar fi

„Adevărate universalii”, alții insistă mai ales asupra universaliiilor statistice sau „de tendință”, sau inclusiv asupra „universaliiilor” care, prin definiție, nu pot fi comune tuturor limbilor.

2. În această privință trebuie să distingem, în primul rând, de acord cu sensul logic, cinci tipuri de universalitate: trei tipuri primare și două secundare.

2.1.1. Cele trei tipuri primare sunt următoarele:

1) *Universalitatea conceptuală* sau universalitatea ca *posibilitate*. În această privință, toate categoriile lingvistice – chiar și categoriile constatate într-o singură limbă, inclusiv categoriile ipotetice, care nu se află însă în contradicție cu conceptul de limbaj – sunt universale, în sensul că ele constituie posibilități universale ale limbajului: ele ar putea să se prezinte în limbi pe care nu le cunoaștem în prezent sau să fie adoptate pentru anumite sisteme lingvistice ce ar putea fi imaginate.

2) *Universalitatea esențială* sau universalitatea ca *necesitate rațională*. În acest sens, este universală orice proprietate ce aparține conceptelor „limbă” și

„Limbaj” sau care poate fi dedusă din aceste concepte ca atare⁴.

4 - Cu privire la distincția dintre universalitatea conceptuală și generalitatea istorică, cf. lucrările noastre *Logicismo*, p. 12, 21 (în TLLG, p. 246, 258) și *Determinación*, p. 32 - 33 (în TLLG, p. 288 - 289). Referitor la distincția dintre universalitatea esențială și generalitatea empirică, cf.

— UNIVERSALIILE LIMBAJULUI (ȘI ALTELE) n

3) *Universalitatea ca generalitate istorică* (sau empirică) este universalitatea proprietăților ce se constată efectiv în toate limbile sau, cel puțin în toate limbile cunoscute (în acest ultim caz - care este cazul normal -, se atribuie prin inducție și limbilor care, în momentul generalizării, nu se cunosc încă)

Generalitatea poate fi absolută sau relativă: este relativă (probabilitate preferată)

dacă proprietățile respective se constată, nu în toate, ci numai în majoritatea limbilor cunoscute; cu toate acestea, din punct de vedere teoretic nu există diferență între aceste două tipuri (cf. 2.2.3.1). În schimb, universalitatea esențială este întotdeauna absolută, la nivelul la care este necesară (cf. 3.2.2). Universaliiile corespunzătoare acestor trei tipuri de universalitate le vom denumi, respectiv, *universalii posibile* (2.2.1), *universalii esențiale* (2.2.2.1), *universalii empirice*

(2.2.3.1) 5.

2.1.2. Cele *două tipuri secundare* sunt derivații prin combinare ale celor trei tipuri primare. Una dintre aceste derivații îmbină *posibilitatea* și *generalitatea*, limitând numărul elementelor constitutive posibile ale limbilor. Faptul general

(„universal”) ar fi în consecință în acest caz clasa fixă de posibilități, dar fiecare limbă ar prezenta o selecție în

cadrul acestei clase, selecție care, evident, poate fi parțial identică. Într-o variantă a acestei derivații, nedefinită ca atare, dar care se prezintă destul de frecvent, anumite elemente ale clasei fixe de posibilități s-ar întâlni în toate limbile și ar fi, în consecință-implicit generale. Cealaltă derivație unește *posibilitatea* și *necesitatea*, admitând o conexiune necesară între anumite posibilități. Universalii corespunzătoare acestor două derivații le vom numi *universalii selective* și, respectiv, *universalii implicative* (sau, în acord cu terminologia curentă, *implicații*).

2.2.O. Să ne întoarcem la fiecare dintre tipurile de universalii pe care le-am stabilit, pentru a examina anumite probleme care apar în legătură cu ele.

2.2.1. Toate faptele constatate în limbi - sau inclusiv imaginate pentru limbile posibile (proprietăți, funcții, categorii funcționale, procedee materiale) - *Sincronia*, p. 132 (ed. a 2-a, p. 234 - 235). Pentru cele trei tipuri de universalii, cf. *Bedeutung*, p. 119 și

Ober Leistung, p. 29 - 30. Cf. de asemenea, distincția lui Saporta, *Phoneme*, p. 48 și urm., între universalii „universally available (belonging to some metatheory of linguistics)”, universalii

„Universally present” și universalii „universally necessary (present by definition)”; universalii

„Universally available” corespund la noi universaliiilor posibile; universalii „universally necessary, în cazul nostru universalii esențiale; iar universalii „universally present” - dacă se exceptează universaliiile necesare - corespund la noi universaliiilor empirice.

5 Cf. acele „definițional universals” ale lui Ferguson, *Assumptions*, p. 42; „universally necessary” ale lui Saporta, *Phoneme*, p. 49, „analytic universals” ale lui Moravcsik, *Theory*, p. 224

(„properties that all languages have by definition, by virtue of the fact that term „language” applies to them”); acele universalii „implicit in the nature of language, defining characteristics or necessary consequences of

defining characteristics" ale lui Householder, *Language*, p. 24; precum și acel

„Defining set” de proprietăți ale limbajului uman stabilit de către Hockett, *Universals*, p. 7 - 10, 12. De asemenea, unele dintre universalii înregistrate de Hockett, în afara celui „defining set” (*ibidem*, p. 14 - 21), sunt universalii esențiale în sensul nostru (3.1, 3.5, 3.6, 4.6, 4.8, 4.9, 4.10).

COȘERIU

trebuie considerate, fără excepție, înainte de toate ca universalii posibile

(*conceptuale*), altfel spus ca posibilități universale ale limbajului (independente de limbile particulare), pentru a deveni definibile și pentru a se putea pune eventual problema universalității lor *raționale* sau *empirice*. De altfel, este ceea ce se face în mod constant, chiar și în cazul în care nu se observă acest lucru. Astfel, categoriile verbale sunt universale în acest sens și numai de aceea sunt definibile. Contrar a ceea ce s-a afirmat adesea⁶, nu se definește „substantivul-în-engleză”. Într-un sens.

„Substantivul-în-engleză” nu poate fi definit, dat fiind că, în calitate de secțiune a unui obiect istoric (limba engleză), este la rândul său un obiect, iar obiectele nu se pot defini, ci doar constata și descrie (și, evident, li se poate face istoria). Atunci când se dorește a defini „substantivul-în-engleză”, nu se face altceva decât că i se descrie expresia și comportamentul acesteia. De fapt, în raport cu o limbă determinată, ne putem întreba doar dacă o anumită categorie există în acea limbă și, dacă există, care este manifestarea ei materială (comportamentul ei paradigmatic și sintagmatic) 7. În realitate, nu există diferență logică, de exemplu, între definiția conceptului de *infix* și cea a conceptului de substantiv: ambele concepte se pot defini numai universal și independent de limbile particulare. Diferența dintre cele două cazuri este „substanțială”, adică o diferență datorată naturii distincte a celor două concepte: *infixul* este un procedeu universal

al expresiei, în vreme ce *substantivul* este o categorie a conținutului, o modalitate universală a semnificației.

Dacă nu ar fi așa, de ce „substantivul-în-engleză” s-ar numi tocmai „substantiv”?

Pe de altă parte, cu privire la „substantivul-în-engleză”, nu s-ar putea pune nici problema universalității: nu s-ar putea pune întrebarea dacă alte limbi (sau toate limbile) au „substantivul-în-engleză”, deoarece, evident, nu pot să-l aibă. Se spune uneori că această posibilitate este dată prin faptul că există, cu toate acestea, o anumită asemănare între „substantivul-în-engleză”, „substantivul-în-germană”.

„Substantivul-în-latină” etc. Dar, în realitate, prin aceasta se face aluzie la *categoria universală*, adică la proprietățile comune ce constituie această „similitudine” din punct de vedere funcțional. În alt sens, s-ar putea defini foarte bine o categorie absolut identică cu „substantivul-în-engleză”. În acest caz, evident, nu ar fi vorba pur și simplu de „substantivul în engleză”, ci de o posibilitate universală a limbajului, chiar și atunci când aceasta nu s-ar putea constata în alte limbi. O

definiție ca atare este întotdeauna universală: definește o posibilitate nelimitată.

Dar o definiție universală nu implică generalitatea obiectivă a ceea ce se definește.

Astfel, dacă se definește universal adjectivul, aceasta nu înseamnă nicidecum că se atribuie tuturor limbilor, deoarece o definiție nu este o judecată de existență: se definește adjectivul pentru orice limbă în care acesta poate să se prezinte.

2.2.2.1. Cu privire la *universaliile esențiale*, trebuie să insistăm mai ales asupra faptului că acestea se deduc din înseși conceptele de „limbaj” și „limbă” - în

UNIVERSALIILE LIMBAJULUI (ȘI ALTELE)

sensul că sunt elemente constitutive sau consecințe raționalmente necesare al elementelor constitutive ale

acestor concepte - și nu [se deduc] din respectivei definiții⁸ - O definiție (dacă este vorba de o definiție „reală”) este produs contemplării conceptului pur, și nu invers. În plus, definițiile sunt propoziții: afirm ceva cu privire la ceva, implică analiza și sinteza (5 iaiepoiv icai auv9 eoiv) și pot fi ca atare, false, în vreme ce noțiunile intuitive pure, neanalizate, nu pot să!

prezinte astfel. Unica posibilitate metodologică în această privință este

consecință, să ne situăm, ca să zicem așa, „înaintea” conceptelor de limbaj și limb”.

și să ne întrebăm dacă o proprietate sau alta este un atribut necesar pentru a ansamblului de „fapte” corespunzătoare să i se poată da numele de *limbaj* și *Um*

(cf. totuși, 2.2.3.3, în ceea ce privește euristica).

2.2.2.2. Majoritatea universalilor esențiale imediat evidente și, ca atare general admise sunt universalii generice, adică proprietăți foarte generale, fără nic o specificitate în ceea ce privește „faptele” cărora le corespund. Astfel, de exemplu limbajul se prezintă în mod necesar sub forma limbilor; orice limbă trebuie să aibă expresie și conținut; orice limbă implică o organizare gramaticală; orice limbă se schimbă de-a lungul istoriei sale etc.¹⁰, dar, fără îndoială, se pot admite ca universalii esențiale numeroase fapte mult mai specifice. Astfel, de exemplu, pare necesar ca, în orice limbă, cuvântul să existe ca unitate lexicală, deși nu este nicidecum necesar să existe pretutindeni ca nivel de structurare gramaticală” Nu este necesar să fie deosebită „calitatea” de „proces” și, în consecință, adjectivul nu

8 în formulările referitoare la aceste universalii apare aproape constant o relație cu definițiile

(cf. nota 5). Dar Ferguson, *Assumptions*, p. 42, observă, pe bună dreptate, că această relație nu este necesară: „Such universals may be regarded as definițional; i. e., they are implicit in the linguist's concept of language whether included in his formal definitions or

not". În ceea ce ne privește, am spune, pur și simplu „implicit in the concept of language”.

Hockett, *Universals*, p. 12, a văzut foarte bine că este necesar să ne imaginăm absența unei proprietăți pentru a stabili dacă ea este necesară sau nu: „To show the importance of the features of the defining set, we can think of human language as we know it and consider the consequences of suppressing, în rum, ea ch feature”.

10 Cf. *Sincronia*, p. 132 (în ed. a 2-a, p. 234 - 235), unde se vor găsi alte universalii de acest nivel. În acea epocă consideram ca universal, chiar în acest sens, și caracterul fonic (vocal) al limbajului, în consecință, și existența unui sistem fonic pentru orice limbă. Dar, în realitate, caracterul fonic nu este necesar în mod rațional: se pot imagina tot atât de bine limbi cu expresie nonfonică.

Admițând că ar fi necesar într-un alt sens, caracterul vocal al limbajului (cf. 2.2.3.2), trebuie să ne întrebăm, de asemenea, dacă este necesară schimbarea fonetică. Hockett, *Universals*, p. 20 - 21, o consideră, de fapt, ca universală. Cu toate acestea, justificarea pe care i-o dă nu privește schimbarea, ci doar variația fonetică, care, prin sine, nu implică schimbarea fonetica propriu-zisă. Personal, considerăm că schimbarea fonetică nu poate fi justificată decât în cadrul schimbării lingvistice în general, în timp ce schimbarea semantică poate fi justificată independent de schimbarea fonetică.

1 Adică să existe în toate limbile funcții gramaticale exprimate la nivelul cuvântului (și independent de funcțiile proprii altor niveluri, superioare, de structurare gramaticală a limbii), așa cum se constată, de exemplu, în spaniolă sau în italiană. În schimb, cele două niveluri, al elementelor minimale și al enunțului, sunt necesare în mod rațional! dat fiind că necesitatea lor derivă din însăși noțiunea de structurare gramaticală.

fcuilib NIU COȘERIU

este o universalie esențială. Este însă necesar ca în orice limbă să se poată spune ceva cu privire la ceva, prin

urmare, ca orice limbă să aibă procedee pentru a distinge „rema” și „tema” („comentariul” și „topicul”) 12. Nu este raționalmente necesar ca pronumele personale să existe pretutindeni ca o categorie autonomă, dar este necesar ca orice limbă să poată distinge într-un anumit fel persoanele dialogului și nonpersoana. Se poate susține, de asemenea, pe bună dreptate, necesitatea de a se face distincție între *nume* și *verb*: evident, ca distincție între *funcția substantivală* și *funcția verbală*, și nu ca o distincție între două clase de cuvinte deja date ca atare în lexic¹³.

2.2.2.3. Universaliiile esențiale – mai ales dacă se consideră ca aparținând definițiilor sau ca fiind deduse din acestea – pot părea fără îndoială mai puțin interesante decât cele *empirice*, cel puțin în ceea ce privește cunoașterea științifică a limbilor¹⁴. Însă, în primul rând – după cum s-a văzut deja – [acestea] nu se deduc din definiții. Pe de altă parte, nu toate universaliiile esențiale sunt imediat evidente, iar faptul că pot fi deduse nu implică nicidecum trivialitatea lor științifică. În al treilea rând, consecințele lor în ceea ce privește structurarea limbilor (în particular consecințele „dinamice”: cf. 3.3) sunt adesea și mai puțin evidente. În sfârșit, există o ierarhie a universaliiilor esențiale, în sine interesantă, adică pentru cunoașterea științifică generală a limbajului.

2.2.3.1. Universaliiile empirice, în măsura în care se constată efectiv și nu sunt deduse rațional, nu sunt valabile în mod absolut decât pentru limbile în care au fost constatate, pentru celelalte limbi fiind valabile doar ca posibilități atâta timp cât nu se întâlnesc excepții (în afară de cazul că s-ar putea justifica printr-o necesitate rațională; dar, în acest caz, se convertesc în universalii esențiale). A admite generalitatea lor pentru toate limbile înseamnă întotdeauna a emite o ipoteză, adică a generaliza prin inducție ceea ce s-a constatat efectiv¹⁶.

„Noțiunea de predicat poate fi identificată foarte bine cu noțiunea de „rema”, pe când noțiunea de subiect, în sensul în care se aplică, de exemplu, limbilor indo-

europene, nu coincide cu noțiunea, mult mai generală, de „tema”.

Exemplul atât de frecvent citat al limbii nootka nu este o excepție în acest sens, dat fiind că

Și nootka cunoaște distincția între funcția substantivală și funcția verbală. Categoriile verbale sunt, în principiu, funcții semantice și nu clase de „cuvinte” (forme ale lexicului). În ceea ce privește relația dintre categoriile verbale și clasele lexicale se poate constata doar o universalie statistică sau „de tendenți: categoriile verbale „tind” să fie exprimate prin diferite clase de forme ale lexicului.

În felul acesta s-a ajuns ca Moravesik, *Theory*, p. 224, să le declare „trivial”. Cf. de asemenea, Osgood, *Language*, p. 238.

Astfel Householder reduce acel „defining set” al lui Hockett la trei trăsături primare. Noi neine considerăm ca fiind trăsături esențiale ale limbajului *semanticitatea*, *alteritatea* (faptul că

nee act lingvistic al unui subiect lingvistic este orientat către alt subiect), *creativitatea* și *itoricitatea* (faptul că limbajul se prezintă sub forma limbilor). Însă, la rigoare, istoricitatea s-ar putea educe din alteritate și din creativitate, după cum *exterioritatea* limbajului (faptul că limbajul se exprimă printr-o substanță) se deduce din semanticitate și din alteritate.

Greenberg, *Universals*, p. IX, amintește, în legătură cu universalile, afirmația binenoscută a lui Bloomfield: „the only valid generalizations about languages are inductiveneralizations”; este însă ușor de constatat că această afirmație este tautologică: generalizările, în

— Nsui lor propriu, sunt întotdeauna „inductive”.

I

UNIVERSALIILE LIMBAJULUI rsi aiteț n în schimb, ipoteza generalității nu are sens în ceea ce privește universalii esențiale, deoarece o necesitate rațională nu este o generalizare: este „general;

chiar de la început. Cu alte cuvinte, generalitatea universalităților empirice este logic „extrinsecă” (este o generalitate verificată sau presupusă), în timp (

generalitatea universalităților esențiale este „intrinsecă”. Sensul logic al universalităților empirice nu se schimbă prin faptul eventualei lor prezențe în toate limbile cunoscute. Dacă, de exemplu, se constată – și se verifică de fapt – că silabele deschise nu lipsesc în niciuna dintre limbile cunoscute, aceasta nu încetează a fi constatare empirică; fără să fie o universalitate necesară¹⁸. Toate limbile cunoscute au consoane și vocale, însă o limbă fără vocale sau, cel puțin, fără vocale funcționale nu este imposibilă¹⁹. Să presupunem, de exemplu, că într-o limbă toate consoanele ar fi

urmate automat de un element vocalic determinat sau că orice consoană dintr-o anumită clasă ar fi urmată automat de o vocală determinată: o asemenea limbă nu ar avea vocale funcționale²⁰.

2.2.3.2. Toate acestea se referă, totuși, doar la condiția logică a universalităților empirice și nu diminuează deloc importanța lor. Faptul că generalitatea lor este extrinsecă din punct de vedere rațional nu exclude posibilitatea ca ele să fie absolut generale, *defecto*, în limbajul uman, așa cum îl cunoaștem, nici ca ele să poată fi motivate de alte necesități, diferite de necesitatea rațională. Anumite universalități empirice prezente efectiv în toate limbile ar putea datora, fără îndoială, hazardului: este aceasta o posibilitate ce nu poate fi exclusă aprioric, chiar dacă, în realitate, ea este infimă, dat fiind numărul mare al limbilor omenești. Dar celelalte ar trebui atunci să fie motivate. Mai exact – dacă se exclude o motivație istorică

(printr-o eventuală origine comună a limbilor) – ar trebui să fie determinate fie prin rațiuni de ordin practic (fiind „tehnici” istorice, limbile sunt guvernate și de inteligența practică), fie prin constituția fizică și psihică a omului și prin condițiile de viață pe pământ²¹. De altfel, și

anumite *universalii statistice* ar putea fi motivate în acest sens. Tocmai această posibilitate de motivare este cea care determină

„—erai nu ar putea fi

oJS; **.o* rupe toate) Limbi, e

acestea sunt „și în (Ferguson *Asstion TzT*^o™ „dacă există două

pronominale ce prezintă 5 pus ÎȘI „” * *fr-l f* toate „mbi Le au cate Sorii special, nota 24. persoane și două numere (Greenberg, *Universals*, p. 90); cf. În

Cf. Hockett, *Universals* n?? it, „u

at would have no stops at aii, or novowefs a7 a, l or™* „* „Phonemic Stem

— un s-*n-T1*? * * * care orice silabă ar fi constituită admitted is the sequence «consonant Twet Et vorbi, *f?* * *SyUME*

asemenea limbă poate nu există, dar nu este. te tot-S *° Terăalie emP ”°

Așa, de exemplu, în cazul caracterului voca a XZ, (innmodraâlona1)

acestui caracter continuă să fie cea a lui *ZAbLaZ t w* „Vce* „* justificare

estivă - apropietățilorșiposibilitățilorauzului, *o-Vd-Zilâl*

Interesul față de universalii empirice, nu numai pentru lingvistică, ci pentru toate științele umane²².

2.2.3.3. Universalii esențiale ale limbilor, fiind prin definiție „generale”, sunt cuprinse în universalii prezente în toate limbile, care, la rândul lor, sunt cuprinse în universalii posibile²³. În consecință, dacă am dispune de un catalog suficient de amplu al posibilităților limbajului, procedeul empiric în investigarea privitoare la universalii ar putea fi acela de a ne întreba care dintre aceste posibilități sunt universal „generale” (prezente în toate limbile) și care dintre ele sunt universalii esențiale. Din punct de vedere teoretic, acest procedeu nu este necesar pentru universalii esențiale, care se identifică doar ca

atare, prin deducție.

Cu toate acestea, constatarea empirică a acestor universalii în multe limbi (mai ales dacă este vorba de universalii „specifice”, cf. 3.2) poate fi importantă din punct de vedere euristic, și anume:

a) pentru a evita pericolul de a considera raționalmente necesar ceea ce este propriu doar anumitor limbi sau inclusiv doar unei singure limbi (ceea ce constituie o eroare a vechii gramatici universale, parțial, și a celei noi);

b) pentru că anumite fapte constatate ca generale pot avea o justificare rațională care, la prima vedere, nu poate fi percepută²⁴.

2.2.4. Universalii selective au avut parte de o soartă bine meritată în domeniul trăsăturilor fonetice distinctive datorită fonologiei lui Jakobson. De altfel, chiar și fără ipoteza universalității, fonologia a operat întotdeauna cu un număr destul de limitat de trăsături distinctive, ceea ce, cel puțin din punct de vedere empiric, pare perfect rezonabil în acest domeniu al lingvisticii. Același lucru trebuie spus în legătură cu procedeele materiale ale limbajului în domeniile

I gramaticii și lexicului (formarea cuvintelor): numărul acestor procedee nu este nelimitat și, în multe cazuri, numărul posibilităților corespunzătoare este perfect peterminat (de exemplu: prefix, infix, sufix). Dimpotrivă, ipoteza analoagă²⁵ cu privire la organizarea plerematică a limbilor – ipoteză emisă de multe ori, sub

²² Cf. distincția lui Moravesik, *Theory*, între universalii (sintetice) *accidentale* și cele

Lsynthetic non-trivial” („properties that all natural languages have, though not by definition”, și care

În putea fi motivate biologic), precum și distincția făcută de Householder, *Language*, între acele

[universals due to the fact (if it is a fact) that all human language goes back în line of cultural ransmission to a single origin” și acele „universals which are

conditioned by the structure of the human anatomy, in particular of the brain, and are handed on in the germ plasma: a) physiological.

neurological". Este greu de înțeles în ce mod ar putea fi descoperite de o teorie lingvistică acele universalii „synthetic non-trivial”, așa cum pretinde Moravcsik, *Théorie*, p. 225. Dacă sunt „sintetice”.

«asta înseamnă că sunt constatate în experiență și nu deduse din teorie. O teorie ar putea să emită ipoteze

Em privire la aceste universalii (dat fiind că o sinteză *apriori* nu este de conceput în acest caz).

23 Cf. Saporta, *Phoneme*, p. 50 – 51.

Cf nota 17 și *Ober Leistung*, p. 30. Lucrul acesta este valabil și în ceea ce privește implicațiile iese (cf. 2.2.5). Dacă, de exemplu, se constată faptul că anumite pronume prezintă întotdeauna distincții de artă și număr, se cuvine să ne întrebăm dacă aceasta nu se datorează naturii înseși a acestor pronume.

Adică ipoteza unui număr destul de limitat și, în același timp, delimitat (dat deja și instant) de trăsături distinctive.

— UNIVERSALIILE LIMBAJULUI (ȘI ALTELE)

diferite forme, de-a lungul istoriei și reînnoită în zilele noastre²⁶ - are toate

probabilitățile de a fi falsă, dacă se ia în considerare caracterul liber al limbajului

(în sensul că obiectul său este infinit). Dar și aici - deși această sarcină nu este practic realizabilă - este posibil, în principiu, să se stabilească trăsăturile distinctive care funcționează în limbile omului într-un moment dat al istoriei, existând posibilitatea de a stabili cel puțin o listă a trăsăturilor semantice mai frecvente ceea ce nu este lipsit de interes. În plus, și în acest domeniu există secțiuni în care numărul posibilităților este determinat din punct de vedere logic.

2.2.5.1. Implicațiile pot fi *teoretice* (deduse prin intermediul analizei conceptuale a posibilităților

considerate) sau *empirice* (constatate). Astfel, de exemplu, implicația „Termenul neutru al unei opoziții semantice binare are două semnificări de limbă” 27 este o implicație teoretică 8, în vreme ce implicația „Dacă o limbă are flexiune, are și derivare” 29, este o implicație empirică. Din punctul de vedere al formei lor, implicațiile pot fi *unilaterale* (x implică y [dar y nu implică x])

sau *bilaterale* ori *reciproce* (x implică y și y implică x); *pozitive* (dacă x , atunci și y)

sau *negative* (dacă x , atunci nu y).

2.2.5.2. Implicațiile teoretice impun, în același timp, motivarea conexiunilor pe care le reprezintă, în timp ce implicațiile empirice nu presupun nicio motivare, în sensul unei motivări posibile, implicațiile empirice unilaterale ar fi exact contrariul implicațiilor teoretice formal analoage. De fapt, *dacă x , atunci și y* , ca implicație empirică, ar însemna, în acest sens, *j*, *dacă există x este pentru că există y* (adică, y este acela care îl determină pe x), pe când, ca implicație teoretică, aceeași formulă semnifică „ x este acela care-l determină pe y ” *i0*.

3.O. Până aici am considerat tipurile de universalii lingvistice din punctul de vedere al sensului lor logic în raport cu noțiunile de universalitate și generalitate obiectivă. Dar, pentru ca extensiunea și sensul lor să fie în fiecare caz suficient de

Cf. de exemplu, Katz și Postal, *Theory*, p. 162 - 163.

Cf. Greenberg, *Universals*, p. 24 - 25.

Cf. În plus, deducția acestei implicații la Sánchez Ruiperez, *Estructura* p 17 - 19

Greenberg, *Universals*, p. 90.

ni Implica A de trebuie să fie deosebite strict și cu grijă de universalii esențiale. Greenberg.

UL, p. 58, observa ca „non-implicational universals about language are in fact tacitly implicational since they are implied by the definitional characteristics of language”. Fără îndoială însă, este vorba de două tipuri foarte diferite de implicație: universalii esențiale sunt

implicate prin înseși noțiunile

„Mbam și limbă, pe când „implicațiile”, atât teoretice, cât și empirice, sunt conexiuni între posibilități particulare. Universalii esențiale sunt prin definiție generale, adică prezente întotdeauna, pe când implicațiile teoretice *pot* fi generale (în funcție de posibilitățile considerate), dar ele nu sunt astfel prin definiție, iar implicațiile empirice sunt prin definiție nongenerale (sunt valabile pentru clase de limbi, nu pentru clasa „limbă”). Nu se înțelege în ce fel universalii „implied by definițional characteristics of languages” ar putea fi „empirically, not logically implied”, nici ce înseamnă „All languages are observând to have the characteristics in question” (*Universals*, p. 83): dacă sunt implicate prin definiție, sunt implicate logic, și nu e nevoie să observăm toate limbile pentru a le constata. Pe de altă parte, faptele constatate în toate limbile nu coincid prin aceasta cu faptele implicate prin definiția conceptului de limbă. Presupunând, de exemplu, că vocala *i* ar fi prezentă în toate limbile un asemenea fapt ar fi general din punct de vedere empiric, însă nu ar avea nicio relație necesară cu definiția limbii.

EUGENIU COȘERIU

recise, tipurile posibile de universalii trebuie caracterizate și din alte puncte de vedere, și anume:

a) în conformitate cu nivelurile limbajului la care se referă;

b) în conformitate cu gradul de generalitate al aspectelor de limbaj cărora îi aplică;

c) în conformitate cu perspectiva în care se situează în raport cu limbile;

d) în conformitate cu planul semiotic la care se referă;

e) în conformitate cu formularea lor.

3.1. În limbaj trebuie să distingem trei niveluri: nivelul universal al activității vorbirii, nivelul istoric al limbilor și nivelul particular al discursului (sau

Textului”) 31. Universaliiile lingvistice pot aparține fiecăruia dintre aceste niveluri. În xeețările dedicate universaliiilor se vorbește de multe ori despre universaliiile *nbajului* prin aceasta înțelegându-se „ceea ce poate fi reperat în toate limbile”. finalitate, însă, universaliiile limbilor nu coincid cu universaliiile limbajului. Toate înersaliile limbilor sunt în același timp universalii ale limbajului, dat fiind că nbile constituie un nivel al limbajului; însă nu toate universaliiile limbajului sunt în od necesar universalii ale limbilor: pot fi și universalii ale activității de vorbire³²

În universalii ale textului³³. Pe noi ne preocupă, de bună seamă, universaliiile *nbilor*. Pe de altă parte, limitându-ne la acest nivel, trebuie să avem în vedere înersaliile celorlalte două niveluri ale limbajului, dat fiind că acestea pot avea msecințe importante în structurarea funcțională și materială a limbilor. În prezent, reetarea în această direcție este abia la început³⁴.

3.2.1. Din punctul de vedere al gradului de generalitate a aspectelor

Imbajului cărora li se aplică, universaliiile pot fi *generice* și *specifice*. Universaliiile pnerice se referă la principiile și normele limbajului și ale limbilor considerate în iodul lor de a fi general sau și în aspectele particulare, dar întotdeauna fără lecificarea „faptelor” în care se manifestă aceste principii și aceste norme;

Înersaliile specifice se referă la fapte specificate ca atare. Astfel, faptul că, „toate nbile disting categorii verbale” este o universalie generică; iar faptul că „toate mbile posedă categoria numărului” reprezintă o universalie specifică³⁵.

31 Cu privire la această distincție, care justifică o lingvistică a activității de vorbire și o fgvistică a textului, alături de lingvistica bine cunoscută a limbilor, cf. Coseriu, *Determinación* (în

LG, p. 285 - 286).

Dintre universaliiile ce țin de „defining set” al lui

Hockett (cf. nota 5), doar trei (2.7, 2.8 și

13) sunt universalii ale limbilor; toate celelalte privesc „mesajul”, adică activitatea de vorbire. În

Jhimb, majoritatea universalilor pe care Hockett le semnalează în afara acelui „defining set” se tferă la nivelul limbilor.

Astfel, dacă se numește „sens” tipul de conținut care se prezintă la nivelul textelor, se poate f servi că sensul constituie o universalie absolută a acestui nivel: orice text are sens (chiar și textele re nu semnifică și nici nu desemnează nimic).

Cf. cu toate acestea, importantele consecințe pe care le deduce Kurylowicz, *Universaux*, în

portul său cu privire la „situaționalitatea” actului lingvistic.

Cf. distincția lui Katz și Postai, *Theory*, p. 160, și la Chomsky, *Aspects*, p. 27 - 30, între formal universals” și „substantive universals”, în planul sistemelor lingvistice („gramatici”). La

Iești autori apare totuși o identificare inadmisibilă între universalii limbajului și universalii hgisticii (cf. nota 44).

I

UNIVERSALIILE LIMBAJULUI (ȘI ALTELE)

3.2.2. Această distincție este, evident, o distincție relativă, dat fiind că

„Generic” și „specific” sunt, în fiecare caz, termeni corelativi. Cu toate acestea ea trebuie făcută, deoarece necesitatea, rațională sau empirică, pe care o implică sau o postulează universalii nu privește decât acel grad de generalitate căruia i se aplică, mai jos de acest nivel admit variația. Prin urmare, gradul de necesitate specifică se află în relație inversă cu gradul de generalitate al universalilor

Universalii referitoare la activitatea de vorbire, considerată independent de limbi sunt toate universalii generice de un grad foarte înalt. Același lucru se întâmplă cu aproape toate universalii acceptate tradițional de

către toți lingviștii, chiar și de adversarii universalismului. Aceasta înseamnă că necesitatea pe care o implică aceste universalii în ceea ce privește faptele particulare ale limbilor este foarte redusă.

3.3.1. Limbile se creează și se recreează în mod continuu – prin activitatea lingvistică. Prin urmare, ele pot fi considerate în ele însele, dintr-o perspectivă statică, sau din punctul de vedere al activității care le produce, și dintr-o perspectivă dinamică, altfel spus, ca finalitate a acestei activități. Putem distinge astfel universalii *statice* și universalii *dinamice*TM. Universaliiile statice sunt proprietăți universale ale limbilor considerate în ele însele; universaliiile dinamice sunt principii și norme ale activității care produce limbile³⁷.

3.3.2. Ca principii și norme ale unei activități, universaliiile dinamice pot avea manifestări multiple și, în același timp, diferite, ceea ce, desigur, nu le afectează unitatea³⁸. Pe de altă parte, nu este necesar ca finalitatea ce o implică să se realizeze integral în fiecare moment. Din punctul de vedere al realizării în limbi, considerate ca produse istorice, aceste universalii se prezintă în majoritatea cazurilor ca

„Tendințe”. Astfel, printre universaliiile motivate din rațiuni de ordin practic, am putea numi „tendința” spre simetrie a sistemelor fonologice și, în principiu, a oricărui alt sistem parțial din cadrul unei limbi; sau, dintr-un punct de vedere mai general, „tendința” către regularitate a sistemelor lingvistice³⁹. De aici un alt motiv al interesului nonvulgar al universaliiilor „statistice” – adică nonabsolute din punct de vedere static –, care pot fi tocmai manifestări ale universaliiilor dinamice. În rest.

— Universaliiile „diacronice” nu sunt decât o formă particulară a un – de foarte

— Cf. distincția lui Osgood, *Language*, p. 238, între *fenonpun*» J întri potrivită, mai ales dacă nu este interpretată din punctul vetoejTM*TM ZOL în care

„Generalizarea empirică” și „generalizarea teoretică

și dacă se: enunța la cdrul **b** plasează Osgood. Această distincție și, în particular, ideile " Sffior ce trec cu mul cu privire la „genotipuri” nu au fost valorificate până acum în toate posibilitățile lor, dincolo de psiholingvistică. TM „i”; antmnocentrismului invocat **d**

38 Cf., de exemplu, multitudinea de manifestări ale principiului antropocenins

Kurylowicz, *Universaux... Prin7 Men*, p. 227: „Jed

39 Cf. În această privință, universal» dinamica formulata de Paul „*mn p f*

Sprache ist unaufhorlien damit beschiftigt al. e \ TM

funktionell Gleiche auch den gleichen lautheh TM

TM * TM C; mble. *Prim* * * * *

această formulare de „fiecare limbă” ca produs, e, de activitatea care reează - *Sprachgeschichte* nu reprezintă, așa cum se crede adesea, un manual de lingviști realitate, un remarcabil tratat asupra universaliiilor dinamice.

EUGENIU COȘERIU

În perspectiva dinamică, toate universaliiile statice - în măsura în care se exclude hazardul și nu este vorba de condiții permanente ale activității lingvistice - pot fi interpretate ca manifestări ale principiilor ce dirijează activitatea care creează limbile, putând fi distinse universalii dinamice cu manifestare constantă și universalii dinamice cu manifestare multiplă și variată.

3.4. Din punctul de vedere al planului semiotic la care se referă, universaliiile pot fi: *semantice* (privind conținutul, atât lexical, cât și gramatical), *materiale*

(privind procedeele de expresie) și *conective* (privind relația între cele două planuri). În principiu, în limbi există o eterogenitate a procedeele materiale în raport cu funcțiile semantice și o eterogenitate a funcțiilor semantice în raport cu procedeele materiale: funcții analoage pot fi exprimate prin procedee distincte și același tip de procedee poate exprima funcții distincte. De aici interesul investigării universaliiilor conective, adică a eventualelor conexiuni constante între anumite funcții și

anumite tipuri de procedee materiale.

3.5. În funcție de formularea lor, universaliiile pot fi *pozitive* sau *negative*.

Cele pozitive admit și o formulare negativă din punct de vedere formal; iar cele negative, o formulare formal pozitivă. Astfel, „Toate limbile au x ” - „Nici unei limbi nu îi lipsește x ”, „Nicio limbă nu are y ” - „Toate limbile sunt lipsite de y ”.

Aceste variațiuni sunt un fapt exterior, determinat de presuposițiile întrebărilor cărora le răspund implicit formulările (respective). Din punct de vedere obiectiv, universaliiile negative absolute, de tipul „Nicio limbă nu are y ”, sunt de puțin interes, dat fiind că posibilitățile negative sunt, în acest caz, infinite. În schimb, formulările negative sunt interesante din punct de vedere obiectiv în cazurile de negativitate relativă, adică atunci când este vorba de proprietăți ale limbajului având ele însele un sens negativ; astfel, în cazurile de limitare numerică a posibilităților („Nicio limbă nu are mai mult de n entități de tip x ”), de implicare a absențelor (absența concomitentă a doua posibilități) sau de excludere a anumitor posibilități dintr-o serie logic determinată, deși aceste cazuri admit, toate, formulări pozitive corelative⁴¹.

II.

A. UNIVERSALII ALE LIMBAJULUI ȘI UNIVERSALII ALE LINGVISTICII

1. Universaliiile limbajului trebuie distinse riguros de universaliiile lingvisticii. Universaliiile limbajului sunt proprietăți ale limbajului însuși, ce pot fi stabilite și identificate de către lingvistică, pe când universaliiile lingvisticii

și în acest domeniu cercetările sunt puține și faptele bine stabilite puțin numeroase; cf.

observația lui Greenberg, *Universals*, p. 74, cu privire la plural, precum și implicațiile pe care le stabilește în legătură cu ordinea cuvintelor.

Astfel, de exemplu, „Nicio limbă nu are ca ordine

preferată una dintre următoarele ordini:

Verb – Obiect – Subiect, O – S – V, O – V – S” formulare ce implică (și este implicată de) formularea pozitivă corelativă: „Cele trei ordini preferate, dintre cele șase posibile, sunt: S-V-O, S-O-V.

V – S – O” (Greenberg, *Universals*, p. 61).

UNIVERSALIILE LIMBAJULUI (ȘI ALTELE)

sunt proprietăți ale lingvisticii care se justifică doar la acest nivel, prin exigențe e ordin intern ale lingvisticii ca știință.

2. Într-un anumit sens, toate noțiunile științifice care se referă la limb;

aparțin lingvisticii și, prin urmare, orice teorie lingvistică, explicită sau implicit este universală, dat fiind că se situează în planul conceptelor, care sunt prj definiție „universale” (cf. I, 2.2.1) 42. În acest context, orice formă de lingvistic;

precum și orice disciplină lingvistică particulară – gramatica sau semantic lexicală, gramatica istorică sau dialectologia etc. – își are „universaliile” săli adică concepte și noțiuni proprii, categorii, scheme de interpretare, definite să adoptate tacit, în principiu, pentru orice limbă posibilă, atât la nivelul teoriei, cât!

la nivelul analizei și descrierii. Din acest punct de vedere, acea *cognatio litterarui* a gramaticii istorice din epoca Renașterii era o universalie în aceeași măsură e legea fonetică a neogramaticilor sau noțiunea de *opozitie* a lingvisticii structurale.

3.1. Trebuie însă să distingem *noțiunile reale* de *noțiunile formale*, adie noțiunile care se referă la obiectul unei științe de noțiunile care se referă 1

postulatele, metoda și procedeele științei respective. Este evident că orice teorie unui obiect real este o interpretare și nu o copie a realității și că noțiunile științific

— Cele reale nu mai puțin decât cele formale – își au sensul lor precis numai! cadrul unei teorii; dar asta nu

înseamnă că noțiunile reale ar fi în întregime arbitrare și nu ar avea nicio legătură cu obiectul acestei teorii, în timp ce noțiunile formale sunt efectiv arbitrare din punctul de vedere al obiectului. Ei bine, lingvistica, la fel ca orice știință, cuprinde, alături de noțiuni reale, noțiuni formale justificate prin:

propriile sale exigențe intrinseci, de exemplu prin exigențele de economie, **d** eleganță, de simplitate, de coerență a sistemului de descriere și analiză, de coerență cu anumite postulate sau inclusiv de exigență de universalitate a descrierii. Iar în cazuri particulare, deciziile sale sunt adesea decizii formale. Astfel, noțiunea **d** *fonem* este, evident, o noțiune stabilită în cadrul unei anumite teorii însă este o noțiune „reală”: are sau pretinde a avea un *corelatum* în realitatea limbajului, astfel încât definițiile acestei noțiuni, precum și discuțiile cu privire la fonem se referă în mod necesar la această realitate⁴³. Același lucru se întâmplă cu noțiuni ca *verb substantiv*, *enunț* etc. Dimpotrivă, dacă, conform exigențelor metodei de descriere se admite, junctura ” ca fonem (segment fonematic), noțiunea se transformă, la această aplicație, într-o noțiune formală⁴⁴. Tot astfel, dacă, în cazul unei limbi cari

42 Din acest punct de vedere, un titlu ca *Universals in Linguistics Theory* este pleonas și deoarece conține de două ori noțiunea de universalitate. Bach și Harms admit, de altfel, acest lucru mod explicit în prefața lor (**p.** VI): „Every paper in the volume is concerned in one way or another with questions of general linguistic theory, inasmuch as it is by necessity with «universals»”...

43 Caracterul noțiunii nu se schimbă prin faptul că se poate spune că fonemu (a *corelatum*-ul său în realitatea limbajului) nu există. De fapt, lucrul acesta este posibil numai în cazul noțiunilor reale. În schimb, obiectele noțiunilor formale există întotdeauna: sunt înseși convenții **p** (care ele le exprimă.

44 în consecință, nu putem fi de acord cu Katz și

Postai, *Theory*, p. 160, care definesi universaliiile doar în raport cu lingvistica: „Thus a formal universal is a specification of the form o i

EUGENIU COȘERIU

r avea numai două vocale și care ar prezenta o structură silabică constantă de tipul jv, s-ar decide, din rațiuni de economie a sistemului de descriere, să se considere acalele ca trăsături distinctive ale consoanelor⁴⁵, această decizie ar fi o decizie

rmală privind descrierea și nu limba descrisă.

3.2. Numim *universalii ale lingvisticii* acele universalii ce corespund acțiunilor și deciziilor formale ale lingvisticii⁴⁶. Dacă, de exemplu, se observă că iate limbile cunoscute care conțin *Id* conțin și /e/ iar această constatare se

neralizează sub forma unei implicații între *Id* și *Id*, aceasta reprezintă o înersalie implicativă a *limbajului*. Dacă, în schimb, într-o anumită teorie un *Id* se

Imite numai dacă se opune unui *Id*, aceasta constituie de asemenea o implicație, să o implicație a *lingvisticii*. Cele două implicații pot fi formulate în mod identic:

sfici o limbă nu are *lei dacă* nu are /e/”, însă sensul este radical diferit. Cea dintâi irmă prezența concomitentă a celor două foneme în limbaj; cea de-a doua irmă prezența lor concomitentă în interpretare. Cea dintâi, dacă se aplică tuturor limbilor, este o ipoteză: o limbă care posedă *Id* dar nu și *Id* va fi, din acest înct de vedere, o excepție. Cea de-a doua este valabilă de la început pentru toate ibile și este întotdeauna adevărată, deoarece este tautologică în raport cu decizia rmală pe care se bazează. O limbă care posedă *Id* dar nu și *Id* nu va fi o excepție-n acest punct de vedere; se va spune pur și simplu că posedă un singur fonem *Id* că nu are [s], dat fiind că acest [el al său material nu se opune unui [el. Aceasta datorește faptului că prima implicație constată o „stare de lucruri”, în timp ce a bua, la rigoare, exprimă doar o exigență a modelului descriptiv; o exigență

din re, de altfel, nu se poate deduce nimic în sens empiric. Același lucru se întâmplă

O implicație de felul: „Orice limbă care posedă consoane posedă și vocale și eversa” (admițând că ar avea și un sens „real”). Ca universalie implicativă a bajului, o asemenea implicație înseamnă că vocalele și consoanele se implică

tement în a linguistic description, while a substantive universal is a concept or a set of concepts out which particular statements in a linguistic description are constructed. The list of all substantive iversals that the theory of linguistic descriptions makes available to particular descriptions is the de of teoretical concepts that may be drawn upon in the construction of the rules and lexical mulations of a given linguistic descriptions”. Într-o teorie și într-o descriere lingvistică se prezintă **t** universalii lingvistice, cât și universalii ale lingvisticii. De aceea, afirmația lui Chomsky, *Aspects*.

128: „The study of linguistic universals is the study of properties of any generative grammar for a ural language”, este acceptabilă dacă prin „grammar” se înțelege „sistemul gramatical al unei ibi” și se consideră că acest sistem ca atare este generativ, dar nu este acceptabilă dacă prin ammar” se înțelege gramatica în calitate de descriere, iar prin „generative grammar”, un tip special gramatică.

Cf. cazul interpretat în acest sens de către Hockett, *Universals*, p. 19.

Pentru a preciza mai bine această distincție, să recurgem la o analogie. Dacă, de exemplu, le câmpiile (mai bine zis câmpiile definite ca atare în geografie) ar fi verzi, faptul acesta ar fi o versalie „reală” a aspectelor pământului; o universalie pe care știința geografică ar putea-o stabili rifica). Dacă, în schimb, independent de culoarea câmpiilor „reale”, se decide că toate câmpiile vor forezentate prin culoarea verde pe hărțile geografice, asta ar constitui o universalie a geografiei (înografie).

reciproc în limbi, în timp ce, ca universalie implicativă a lingvisticii, poate însemna că vocalele și consoanele se implică reciproc în interpretare. Astfel, în cazul ipoteticei noastre limbi fără vocale funcționale (cf. I, 2.2.3.1), se va putea spune din punctul de vedere al unei anumite teorii, că o asemenea limbă, neavând vocale nu va avea nici consoane.

4.O. Universalii lingvisticii sunt perfect legitime la nivelul lingvisticii – cel puțin în sensul strict în care se adoptă și în măsura în care se justifică la acest nivel

— Și nu constituie vreun obstacol în căutarea universalii limbajului dacă nu se confundă cu acestea. Dar tocmai acest lucru se întâmplă destul de frecvent. Cu alte cuvinte, se spune: „limbile conțin **x** deoarece teoria (sau descrierea) are (sau necesită) **x**”. Este vorba de niște *tranzitus ab intellectu ad rem* datorate, în particular, identificării nivelului analizei conceptuale cu nivelul istoric al limbilor și a nivelului descrierii cu nivelul obiectului ce se descrie.

4.1. Să considerăm, de exemplu, teza – de multe ori repetată după Aristotel – că orice verb ar conține verbul „a fi”, astfel încât 6 dv9 pcojtoc, pa5 i-ev și 6

dvGfxojtoi; Pasi-cov sari ar fi „același lucru” 47. Această teză a fost foarte criticată în lingvistica modernă. Dar, în realitate, ea poate avea un sens foarte precis și, în același timp, perfect rațional dacă este interpretată la nivelul analizei conceptuale, să zicem ca analiză a noțiunii de „verb”. De fapt, dacă se concepe verbul ca fiind acea categorie verbală („parte de vorbire”) cart are fundamentalmente funcția de a transforma „cuvintele” în „enunțuri”, acel *dicibile* în *dictum*A%, se poate foarte bine susține că verbul „a fi”, cu funcția sa de copulă, reprezintă verbalitatea pură și că, în acest sens, orice alt verb conține un semnificat lexical (ce poate fi reprezentat prin *Lex*) și verbul „a fi”. Evident, în acest sens participiul *badizon*,

care apare în explicația lui *badizei*, nu mai este acel *badizon* din limba greacă (unde *badizei* și *badizon ești* nu înseamnă același lucru), ci numele unui semnificat lexical nedeterminat din punct de vedere categorial, iar *ești* nu este grec. *ești* (care are și alte funcții), ci doar *numele verbalității pure*. Este ca și cum s-ar spune că orice verb este *Lex + „verbalitate”*, în sensul pe care l-am precizat mai sus⁴⁹. Dar analiza conceptuală ca atare nu spune că verbele, în diferite limbi, „provin” dintr-o combinație a anumitor elemente lexematice cu verbul „a fi” din limbile respective

(care ar putea să nu existe), nu afirmă caracterul primitiv al verbului „a fi” în sens

47 Aristotel, *Met.* A, 1017 a, 26 – 30. Să se observe, cu toate acestea, că la Aristotel nu este vorba de o interpretare lingvistică, ci doar de faptul că aceste două expresii reprezintă același tip de predicatie (predicatie de activitate).

48 Cf. ceea ce spune Aristotel despre rhema, *Deint.*, 16 b. 6 – 7: kai estinaeiton kathlieterou legomenon semeion; și W. von Humboldt, *Ober die Verschiedenheit*, p. 608 – 609.

49 Cf. interpretarea esențialmente exactă a lui Meiner, *Versuch*, p. 80 – 81, în definițiile pe care le dă verbului și adjectivului: „*Verba*, die etwas unselbständiges bezeichnen und zugleich die

Copulam propositionis, mit insich schliessen. Daher sie zu weiter nichts, als nur alleine zu Prädikaten gebraucht werden können... *Adjectiua*, die zwar, wie die *Verba*, etwas unselbständiges bezeichnen, aber nicht so, wie die *Verba*, cine *copulam propositionis* mit in sich schliessen”; cf. și Humboldt, *opcil*

EUGENIU COȘERIU

glotogonic sau istoric și nici măcar nu atribuie verbul tuturor limbilor (dacă, de fapt, verbul este o categorie „universală”, un asemenea fapt trebuie stabilit prin alte mijloace sau prin alte argumente). Și, mai ales, analiza

bine înțeleasă nu atribuie existență autonomă entităților pe care le distinge: ea „explică” pur și simplu ceea ce este „implicat” în noțiune, dar nu presupune o sinteză a acestor entități. Dacă apoi, pornindu-se de la această analiză, se afirmă că verbul „a fi” este verbul primitiv și că verbele apar efectiv în limbi prin combinarea unui lexem cu verbul „a fi”, faptul acesta constituie o universalie a lingvisticii istorice, mai exact o universalie ca ipoteză, care, pentru a se transforma într-o universalie a limbajului, trebuie să fie constatată și care, după cum se știe, nu se constată⁵⁰. Dacă în descrierea unei limbi se decide ca verbele să fie prezentate ca *Lex + „a fi”*, este vorba de o universalie a descrierii, care va trebui justificată prin exigențele ce privesc acest nivel. Iar dacă se consideră că în însăși limba ce se descrie elementele

Lex și „a fi” există ca entități autonome la un anumit nivel al intuiției lingvistice și că subiecții vorbitori combină în „producerea enunțurilor” aceste entități pentru a forma cu ele verbe, limbajului i se atribuie o universalie a descrierii.

4.2. Este ceea ce apare, *mutatis mutandis*, într-o interpretare recentă a substantivelor⁵¹, conform căreia acestea ar putea fi considerate, în gramatica generativă, ca provenind din enunțurile corelative ale „structurii de adâncime”.

Astfel, engl. *the man* s-ar putea interpreta ca o substituie ulterioară, prin transformare, a unei structuri de adâncime de tipul *the one who is a man*⁵², care ar constitui o „universalie a limbajului”. Ei bine, trebuie să se observe înainte de toate că, motivată la început printr-o intuiție cu privire la substantivele de tipul *profesor, lingvist, structuralist* (*nomina adjecta* sau *appellationes*) – care au de fapt o relație de afinitate cu enunțurile relative și al căror comportament sintactic este de multe ori diferit de cel al substantivelor de tipul *carte, arbore, om* (*rerum nomina* sau *nomina absoluta*) ⁵³ – această interpretare ajunge să anuleze tocmai distincția ce constituie punctul

său de plecare. Dar, chiar admitând că această distincție ar fi recuperabilă la un alt nivel de analiză, faptul important este acela că, oricum, este vorba de o universalie a lingvisticii, care poate fi justificată într-un anumit tip de gramatică, și nu despre o universalie a limbajului. În realitate, ceea ce spune interpretarea la care ne-am referit este pur și simplu că un substantiv poate fi

De fapt, verbul „a fi” este „primitiv” în sens rațional, adică în sensul că este verbul cel mai simplu, și nu în sens istoric. Din punct de vedere istoric este sigur tocmai contrariul: în general, limbajul merge de la complex la simplu, mai degrabă decât de la simplu la complex. Astfel, de exemplu, articolul (actualizator simplu) a apărut în multe limbi prin reducerea funcției mult mai complexe a delicticelor situative („demonstrative”).

Cea a lui Bach, *Nouns*.

„Formula *the one who is a man* nu este, evident, decât „traducerea” în engleză a unei structuri mult mai abstracte, în care numele substantiv *man* nu este prezent în această formă în predicatul enunțului ca relativă.

Distincția dintre *rerum nomina* sau *nomina absoluta* (pe de o parte) și *appellationes* (pe de altă parte) se găsește la Vives, *De censura*, p. 146. Termenul de *nomina adjecta* l-am propus noi înșine.

UNIVERSALIILE LIMBAJULUI (ȘI ALTELE)

considerat ca „substantivitate + *Lex*, iar în cazul engl. *man*, această formă exprimă o analiză operată de lingvistică și nu o sinteză „actuală” în limbaj. De far în limbile cunoscute, substantivele – cel puțin substantivele primare (între ca engl. *man*) – sunt date deja: ele nu sunt „sintetizate” de către vorbitori în moment producerii enunțurilor prin combinarea dintre substantivitate și *Lex*. Dacă exis limbi în care semnificatul lexical și cel categorial sunt autonome și unde, consecință, toate substantivele sunt „sintetizate” în actele de vorbire, aceste limbi sui chiar din acest motiv, diferite de limbile în care substantivele primare se prezintă chi de la început ca fiind

„categorizate” și nu avem dreptul să anulăm această diferență și să atribuim sinteza tuturor limbilor, sub pretextul că în ambele cazuri este vorba de semnificat lexical și semnificat categorial și făcând abstracție de faptul că fel în care există aceste semnificate nu este același în cele două clase de limbi⁵⁴.

4.3. O formă mai avansată a interpretării pe care am discutat-o mai sus este aceea prin care se afirmă că, în general, cuvintele lexematice corespunzătoare categoriilor verbale – substantive, adjective, verbe – ar putea „deriva” dintr-o bază comună nedeterminată, care apoi s-ar determina, după caz, ca substantiv, adjectiv sau verb⁵⁵. Astfel, engl. *tall* și *tallness* ar putea fi interpretate ca provenind de aceeași bază. În același timp, ni se spune, aceasta ar constitui o bază mai universă decât cea a „claselor lexicale”, întrucât ar suprima dezacordurile între limbi în acele domenii: aceeași bază s-ar putea transforma, de exemplu, în adjectiv într-o limbă în verb în altă limbă. Ei bine, chiar și în cazul aceleiași limbi, această interpretare prezintă dificultăți. Este sigur că, în scopuri didactice, se poate spune, de exemplu:

că semnificatul lexical este cel care este comun termenilor din fiecare dintre seriile spaniole *blanco* – *blancura* – *blanquear*, *nero* – *negrura* – *negrear*, iar semnificatul categorial este cel care este diferit pentru fiecare din termenii fiecăreia dintre ace:

serii, dar identice în perechile *blanco* – *negro*, *blancura* – *negrura*, *blanquear* – *negrear*. Deși aceasta nu implică în fiecare caz o derivare directă Lex + semnificat

categorial, dat fiind că în spaniolă *blancura*, *blanquear* și *negrura*, *negrear* dezvoltă de la *blanco* și, respectiv, *negro*, implicând acești termeni ca fiind de determinati ca adjective. Tot astfel, în engleză nu avem Lex „tall

adjectivitate, Lex „tall” + substantivitate, ci *tall*, adjectiv → *tallness*, substantiv;

ordinea de dezvoltare poate fi diferită în serii

analoage⁵⁶. Dar aceasta nu este de

54 Nu încapă îndoială că interpretarea „sintetică” a substantivelor face ca engleza să asemene cu nootka (ceea ce, conform lui Bach, ULT, p. 114 – 115, ar reprezenta un progres în dire universalității); dar este sigur că aceasta nu are nimic de a face cu universalile limbajului, cercetarea universalilor limbajului nu este vorba de a face limbile să fie asemănătoare, ci e verifica în ce măsură ele s u n t efectiv (asemănătoare): este vorba de a căuta universalile și w a le adopta, suprimând sau reducând în descriere diferențele dintre sistemele ling-is

Exigența de universalitate a unei gramatici, în sens descriptiv, poate justifica universalile lingvis dar nu și universalile limbajului.

55 Este încă o dată E. Bach cel care o afirmă, în ULT, pp. 120 – 121.

56 Astfel, de exemplu, it. *vero* – *verită*, dar sp. *verdad* – *verdadero*. Faptul acesta consecințe în „producerea enunțurilor”: cf., de fapt, it. *un vero amico* – sp. *un verdadero amigo*, e *vero* – sp. *es verdad*.

\$2 EUGENIU COȘERIU

3 dificultate marginală, care poate fi ușor soluționată în cadrul aceleiași teorii, idoptându-se transformări specifice pentru fiecare limbă: astfel, de exemplu.

3 ornindu-se de la baza nedeterminată, s-ar ajunge mai întâi la *tall* și, de la acesta.

— Ar trece apoi la *tallness*. Să ne întrebăm, mai curând, dacă baza însăși care se idoptă în această interpretare poate fi o universalie a limbajului. Înainte de toate, această interpretare semnifică faptul că cuvintele lexematice (primare) pot fi considerate, respectiv ca *Lex +* substantivitate, *Lex +* adjectivitate, *Lex +*

verbalitate. Lucrul acesta este perfect acceptabil ca analiză; dar, dacă se consideră această analiză drept corespunzând unei sinteze „actuale” în limbaj, apar aceleași dificultăți care s-au văzut în cazul lui *man* e *the*

one who is a man, în ceea ce privește disponibilitatea acestor semnificate și posibilitatea „de a le sintetiza” în limbi diferite. În al doilea rând, Lex se aplică în aceste formule, în fiecare caz, unui semnificat lexical dintr-o anumită limbă. Organizarea semnificatului lexical însă nu este aceeași în toate limbile. Prin urmare, dacă analiza se aplică mai multor limbi

(sau tuturor limbilor) simultan, baza comună nu poate să fie *Lex*, ci doar o realitate extralingvistică desemnată prin lexeme funcțional diferite în aceste limbi: un *designatum*, care s-ar putea reprezenta eventual cu ajutorul unui limbaj logic universal⁵⁷. În consecință, ceea ce spune interpretarea pe care o discutăm este doar că aceeași realitate poate fi desemnată prin categorii verbale diferite, atât în cadrul aceleiași limbi, cât și în limbi diferite. Ei bine, universalile lingvistice implicate în această constatare sunt: 1) toate limbile au categorii verbale; 2) aceste categorii verbale pot fi diferite în limbi diferite; 3) întrebuințarea categoriilor verbale nu depinde, în principiu, de *designatum*, de realitatea desemnată. În schimb, identitatea realității desemnate este, prin definiție, un fapt nonlingvistic: ea nu este decât punctul de referință, pur negativ, în raport cu care se consideră limbile. Dacă se decide să se înceapă descrierea limbilor la nivelul realității desemnate sau al acestei realități considerate ca fiind concepută de o gândire nonlingvistică – și nu să se ajungă la funcții și la structurile lingvistice doar prin intermediul transformărilor unei structuri „profunde” extralingvistice –, aceasta este o decizie formală într-un anumit tip de gramatică; o decizie care poate fi acceptată sau nu, dar care nu poate justifica niciun fel de universalie a limbajului. O asemenea decizie înseamnă pur și simplu că, în acest tip de gramatică, limbajul și limbile – cu identitățile și diferențele lor – nu se vor prezenta ca atare decât la un nivel ulterior al descrierii. Trebuie să se observe, în plus, că semnificatele categoriale nu sunt nici ele indiferente: ele corespund unor diferențe „in der Weise

der Erfassung" 58, în

De altfel, această dificultate apare și în cazul lui *man* e *the one who is a man*. Să fie vorba, oare, de *homo*, *Mensch* sau de *vir*, *Mann*? Anumite lexeme **p** o **t** să fie identice în limbi diferite, din punctul de vedere al desemnării (pot să delimiteze aceleași realități extralingvistice), dar acest lucru nu se cunoaște dinainte și, oricum, o asemenea posibilitate nu poate fi presupusă pentru toate lexemele din **t** o a te limbile: dimpotrivă, ea este o posibilitate destul de limitată.

Husserl, *Erfahrung*, p. 249. Bach, *Nouns*, p. 122, consideră că interpretarea pe care o dă el

„Claselor lexicale” constituie în același timp o respingere a ipotezei lui „Humboldt – Sapir – Whorf.”

Dar acest lucru nu este nicidecum acceptabil. Ipoteza lui Whorf (care, evident, nu i se poate atribui fără

UNIVERSALIILE LIMBAJULUI (ȘI ALTELE) 33

modul de a concepe și reprezenta lingvistic realitatea obiectivă și nu pot fi prezentate ca transformări „asemănțice” ale unei structuri de bază identice. Și, oricum, căutarea universalii lingvistice nu începe decât acolo unde încep limbajul și limbile. Doar la acest nivel ne putem întreba rezonabil, de exemplu, în ce măsură limbile au aceleași categorii verbale și în ce măsură aceleași fapte ale realității extralingvistice se desemnează prin intermediul aceluiași categorii în limbi diferite.

4.4.O. De altfel, înseși noțiunile de „structură profundă” și „transformare” – cel puțin în sensul în care se folosesc ele cel mai adesea în lingvistica actuală – aparțin vastului domeniu al universalii lingvisticii, nu domeniului universalii limbajului.

4.4.1. De fapt, dacă prin „structură profundă” se înțelege structura semantică a relațiilor sintactice, care nu coincide cu relațiile din lanțul vorbirii (care, pe de altă parte, fiind o linie, este o „ordine”, nu o „structură”), această structură este evident o universalie a limbajului. Însă nu există structură sintactico-semantică comună unui

enunț activ și echivalentului său pasiv. În acest caz este vorba despre o echivalență extralingvistică, dată în *desemnare*, iar „profunzimea” limbilor nu merge dincolo de structura semnificației. Dacă și în acest caz se vorbește de e

„Structură profundă” comună, o asemenea structură este o universalie a lingvisticii adoptată pentru a rezolva anumite probleme» ale unui anumit tip de gramatică⁵⁹

Într-un alt tip de gramatică, se va putea susține că tocmai structura semantică est (

mai „profundă” și că este primară în raport cu desemnarea. Același lucru’s

Întâmplă dacă într-o teorie se afirmă că adjectivul atributiv (*epitetul*) „provine” din adjectivul predicativ și că expresia *el cielo azul* implică într-un anumit fel afirmații

„El cielo es azul”. Într-o altă teorie se va putea susține, pe bună dreptate, că mă degrabă *el cielo es azul* este acela care „provine” din *el cielo azul* și că analiza *e cielo* - *azul* (adică separarea lingvistică a calității inerente unei „substanțe”) est

condiția necesară a sintezei (re-atribuirea calității „substanței”) pe care o reprezintă acest enunț. Și se vor putea găsi și argumente pur sintactice în sprijinul aceste ultime teze (de exemplu, faptul că există efectiv construcții predicative de tipu’ restricții lui Humboldt, la care polul universalității nu este mai puțin accentuat decât cea caracterului „individual” al fiecărei limbi) este, de fapt, falsă. Dar ea nu se poate respinge separan realitatea desemnată de semnificatul categorial și adoptând o „structură profundă” nonlingvistică, *ăi* fiind că ipoteza însăși se referă la gândirea lingvistică (adică la gândirea organizată lingvistic) și, di acest punct de vedere, dacă aceeași realitate se desemnează într-o limbă prin intermediul unui adjectiv:

În altă limbă prin intermediul unui verb, cele două limbi nu spun propriu-zis „același lucru” (cf. nota.

59 Dacă prin „structură profundă” se înțelege

structura semantică propriu-zisă (fictiv

conținutului lingvistic), iar prin „structură de suprafață”, procedeele expresiei, ne putem îndoi afirmația lui Chomsky, *Aspects*, p. 117, cum că „much of the structure of the base is common to a languages”. Din experiența noastră, știm că limbile nu sunt mai puțin diferite în ceea ce priveș organizarea conținutului lor decât în ceea ce privește procedeele lor de expresie. Ceva cu &

deosebit se întâmplă dacă prin structura profundă se înțelege o structură nonlingvistică

„Prelingvistică” (structura „vorbirii neorganizate”, adică un conținut de gândire cons. ifl independent de organizarea sa lingvistică).

EUGENIU COȘERIU

„Substantiv + adjectiv”, în care verbul *a fi* este absent și că, de aceea, nu coincid cu construcțiile în care adjectivul funcționează ca atribut).

4.4.2. În ceea ce privește transformările – dacă se lasă de o parte transformările necesare pentru a trece de la structura sintactico-semantică la lanțul vorbit („structură de suprafață” [cf. cele spuse mai sus]) – este important să distingem transformările „reale” de cele ce aparțin doar tehnicii lingvisticii (sau unei anumite lingvistici). Transformările „reale” sunt procedee de limbă care apar în structura paradigmatică a sistemelor lingvistice. Astfel, de exemplu, sp. *belleza* este, prin conținutul său, o transformare prin substantivizare a lui *bello* (s) – *bella*

(s) în funcție predicativă. De fapt, produsul final *belleza* („faptul de a fi *bello* [s] – *bella* [s]”) conține baza lexicală de plecare („ *bello* [s] – *bella* [s]”), funcția predicativă („a fi”) și rezultatul substantivizării („faptul de a”). Alte lucruri asemănătoare se pot spune despre procedeele de subordonare sau, de asemenea, despre relația genetică de conținut între un „genitiv” semantic al pronumelui personal și pronumele posesiv⁶⁰. În măsura în care asemenea procedee există în toate limbile, se va

putea vorbi de universalii ale limbajului. În schimb, nu există procedee de limbă pentru a transforma un enunț activ în echivalentul său pasiv și cu atât mai puțin pentru a trece de la o structură profundă comună (care nu există ca structură lingvistică) la cea activă sau la cea pasivă: în acest caz, este vorba despre o opțiune a vorbirii care se poate efectua într-un sens sau în altul. Cu atât mai puțin există o transformare „reală” în cazul adjectivului predicativ și al adjectivului atributiv: de data aceasta este vorba doar de o relație între funcții analoage în paradigme sintactice diferite. Dacă și în aceste cazuri se adoptă

„Transformări”, este vorba de operațiuni ale lingvisticii.

4.4.3. Toate acestea nu înseamnă, firește, că nu ar fi permis să se vorbească despre „structură profundă” și „transformare” într-un sens foarte apropiat de acela în care se vorbește în mod curent. Nu vom discuta aici caracterul adecvat al acestor noțiuni și nici utilitatea lor operațională într-un anumit tip de gramatică. Aceasta este o sarcină ce aparține teoriei gramaticii, care va putea stabili, eventual, că o gramatică „sintetică” (cf. II. 2, 2.3.2) necesită efectiv asemenea noțiuni. Însă metateoria universaliiilor nu poate să nu semnaleze faptul că, în aceste cazuri, este vorba de universalii ale lingvisticii, nu de universalii ale limbajului.

5. Trebuie să se observe, în sfârșit, că, studiul universaliiilor nu ar avea sens dacă ar fi vorba pur și simplu de noțiunile și operațiunile lingvisticii (cf. nota 44):

nu ar exista necesitatea de a căuta universaliiile în limbaj; ar fi suficient ca acestea să fie constatate în lingvistică și am avea tot atâtea liste diferite de universalii câte forme diferite de lingvistică am lua în considerare. Pe de altă parte, asemenea liste nu ar prezenta nicio utilitate în ceea ce privește tipurile distincte de universalii, deoarece ar fi vorba întotdeauna de universalii în sens conceptual (cf. I. 2.1.1) și, în

60 în acest sens, Nebrija, *Gramatica*, III, 8, consideră

sp. mi-o *tuyo*. ca „derivate” de la *de mi*, dați. Astfel, el urmează interpretarea dată de Priscian pentru limba latină.

UNIVERSAUn-ttib AJȚ

acest sens, o noțiune precum cea de „plural inclusiv” nu este mai puțin universală decât, de exemplu, aceea de „categorie verbală”. Dar, evident, obiectivul cercetării universalilor nu poate fi acela de a confecționa un lexicon de terminologie și în repertoriu de tehnici ale lingvisticii. În schimb, poate fi util să se facă un catalog a tuturor trăsăturilor pe care lingvistica le-a considerat sau le consideră proprietăți generale ale limbajului sau ale limbilor. Dar, și în acest caz, am avea, alături de o serie de universalii ale limbajului, universalii impuse limbajului de către anumită formă a lingvisticii, datorită confuziilor de planuri pe care le-am semnalat

În particular, gramatica universală tinde, prin propria sa natură, să impună universalii limbajului și să adopte universalii nonlingvistice⁶¹.

B. UNIVERSALII, CONȚINUT DE GÂNDIRE, DESEMNARE

1.O. Discutând universalii „lingvisticii” am avut ocazia să semnalăm faptul că universalii limbajului nu trebuie căutate în realitatea desemnată, ci în funcții lingvistice înseși (cf. II. 1, 4.3). Într-adevăr, din punct de vedere lingvistic, este necesar să se distingă strict între universalitatea *designatelor* (*designata*)

universalii *semnificatelor* (*significată*).

1.1.1. *Designatum*-ul este realitatea extralingvistică (realitate exprimată imaginată sau gândită) căreia i se aplică, în actul vorbirii, un semn sau o construcție dintr-o limbă. *Significatum*-ul sau „semnificatul” este conținutul unui semn sau unei construcții dintr-o limbă ca fiind dat în și prin limba însăși⁶². Între semnele și construcțiile unei limbi și „realitatea” căreia i se aplică, există o relație desemnare; între semnificate, există o relație de semnificare. Distincția în realitatea desemnată și

semnificat este, de altfel, bine cunoscută în ceea ce privește semnificatele lexicale. Astfel, se știe că sp. *negro* și lat. *Niger* pot - într-un act vorbire - să desemneze exact aceeași culoare, însă semnificatul lor nu este iden

„Universală” înțelegem aici. «7<Scă S» T>i” ite Șipec ««fi o

adoptând, cel puțin la un anumit nivel, aceeași TMe P» este în masă să o numim exclusiv *gramanica generat* [«STN cfr este model al gramatic ^v care este te o ^r i e a conceptelor gramaticale și TMC a foc pentru orice limbă. Dacă însuși modelul este de = l’P era rând asemenea modele se acest tip în descrierea concreta dar nu ui planteoretic dat» generalitatea pentru orice limbă posibilă: faptul de am fi! ieul universalității propriu

Universalitatea”. Cu alte cuvinte, gramatica *TM* J de generalitate «*

(conceptuală sau esențială), dar nu poate fi JTM TM. Mdner sunt perfect valaM

(cf. t 2 1 1”) Astfel, gramatica de la Port-Royal sau cea a lui! schimb, gran nncipicteorii g-aticale, dar sun, c-se făTM Jfăș and (

universală a lui J. Hams (*Hermes: or a Ph ° f° P» e*S* dat fiind că ea este aproape ta mtr

Grammar. Londra, 1751) este aproape T EState empirică, gramatica g o teorie a limbajului și a funcțiilor gramaticale* Lirice generale (existente.n

„Universală” numai în măsura în care exista efectuy - ț „gde cercetarea privity limbile). Dar, în acest sens, gramatica „universală este cea care depm universalii, și nu invers.

62 Cf. Coseriu, *Bedeutung*, p. 105.

36 EUGENIU COȘERIU

dat fiind că *Niger* semnifica „negru strălucitor”, opunându-se latinescului *ater*

„Negru opac”. Aceeași distincție trebuie făcută și pentru construcțiile și funcțiile gramaticale. Astfel, dacă în situațiile în care latina folosește expresii de tipul *homines*

dicunt, o altă limbă întrebuințează doar expresii de tipul *homo dictitare*, această limbă desemnează, fără îndoială, „pluralitatea” reală, însă nu are

„Plural” (al substantivului) ca’s e în **n** i f i e a **t** sau **f** u neți e semantică⁶³. Între latină și limba noastră ipotetică există, în acest caz, o identitate de desemnare, dar nu și de semnificare.

1.1.2. Aceeași desemnare poate corespunde unor funcții semantice diferite și, invers, aceeași funcție semantică poate corespunde unor desemnări diferite;

aceasta, atât în cadrul aceleiași limbi, cât și în limbi diferite. Adică se pot constata relațiile următoare:

D, D, D₂ D₃...

N \I/

F, F₂ F₃... F.

Astfel, desemnarea „instrumental” din construcția spaniolă „con **x**”, care se constată în enunțuri precum *Corto el pan con el cuchillo*, se poate exprima în spaniolă prin alte funcții semantice (de exemplu: *por medio de un cuchillo, utilizando un cuchillo* etc.) și, invers, construcția „con **x**” poate intra în alte relații de desemnare (de exemplu: *con azucar, con un amigo, con inquietud* etc.). Aceeași desemnare „instrumentală” se exprimă în latină prin funcția „ablativ” (*cultro*), în rusă prin funcția „instrumental” (*nozom*), în germană și în franceză – ca în spaniolă

— Printr-un „coprezențial” ⁶⁴ (*mit dem Messer, avec le couteau*), dar ablativul din ațină, coprezențialul din germană și franceză, chiar și „instrumentalul” din rusă se ot întrebuința și în alte relații de desemnare în fiecare dintre aceste limbi⁶⁵. Din

cincidența, în desemnare, într-un caz particular, nu se poate deduce, în consecință, îimic în ceea ce privește identitatea funcțiilor semantice.

1.1.3. Distincția între „realitatea desemnată” și „semnificat” (funcție semantică) coincide, în fond, cu distincția stabilită, pe

linia lui Humboldt, de către

F. Steinthal, între „conținutul de gândire” (*Denkinhalt*) și „forma interioară a limbajului” (*innere Sprachform*) 66. De fapt. funcția de „instrumental” a construcției ziseam-i adjectivul» semantic” pentru relațiile de semnificare; astfel, „funcție semantică”.

«camna „fonct. a ce se află într-o relație semantică într-o limbă determinată”.

Ici cu cei dmPS”)”, „Ul 8 eman „” 6 Ste „* „— *” ** CU c0 Prezential-ul (și

Cf. Coseriu, *Bedeutung*, p. 117 - 118

Uhe-venătă SS so Sf 3? ** P „* * ăla° ZWischen dem was von den

und ffir săsnă TShTA RTS r-dli Spralhă SClbăt aUS8 eSa «t Wird was în ihr wn oamenii mininK [[„Trebu, e să se facă deci o distincție clară între ceea ce în ea însâsH e™ edlul, lmb” °r Ș Ce se spune P™™ba însăși, ceea ce există în ea m și

UNIVERSALIILE LIMBAJULUI (ȘI ALTELE)

spaniole *con x*, în cazul lui *corto ei pan con ei cuchiyo*, poate *n* considerată fiind „gândită”; dar nu este exprimată printr-o funcție semantică corespunzătoare din punct de vedere lingvistic, este subsumată într-o funcție mult mai generală, îl mai bine, probabil, să vorbim de „materia gândirii” în măsura în care este voi de o gândire „prelingvistică”, neformată printr-o funcție semantică a unei anum limbi, adică de un fapt de „vorbit neorganizată”, care ar putea fi exprimat *p* diferite funcții semantice ale aceiași limbi sau ale unor limbi diferite.

1.2. Lucrurile nu se schimbă dacă realitatea desemnată se consideră ca fiind gândită printr-o gândire „postlingvistică” (adică independentă de funcții semantice ale limbilor) și se prezintă, de exemplu, prin intermediul unei nota logice. Din punctul de vedere al limbajului, un „limbaj logic”, în măsura în care prezintă ca universal valabil și face abstracție de funcțiile semantice ale limbii]

numite „naturale” (care, de altfel, sunt unicele *limbi*

care există), este un sistem designativ care, în raport cu semnificațiile lingvistice, se află la același nivel realității desemnate: este o „imagine” a acestei realități. De fapt, o nota

„Simbolică” este în sensul propriu al termenului: prezintă realitatea.

„Simbolizează”, însă nu o semnifică. Diferența între imaginile propriu-zise și situațiilor reale, cum ar fi acelea care se desemnează, de exemplu, prin *Pedro pet a Pablo*, *Pedro es mayor que Pablo*, și notațiile simbolice ca Ag - Ace - O

(„Agent - Acțiune - Obiect”), A B, este dată prin generalitatea acestora și urmă: prin faptul că asemenea notații sunt valabile în toate situațiile de acest tip

Alte lucruri asemănătoare se pot spune cu privire la notațiile simbolice mai puțin elementare decât exemplele noastre: este vorba întotdeauna de scheme generale a desemnării, adică de reproduceri generalizate ale realității desemnate.

1.3. În consecință, în cele ce urmează vom vorbi pur și simplu despre

„Desemnare” și „realitate desemnată” (*designatum*), fără a face distincția necesară, sub alte aspecte - între gândirea prelingvistică, realitatea extralingvistice propriu-zise și realitatea considerată ca gândită printr-o gândire logică: din punct de vedere al limbajului, este vorba în fiecare caz de „materia” funcțiilor semantice

2.1.1. Ei bine, în cercetările lingvistice ale multor logicieni, precum și anumite curente ale lingvisticii actuale, mai ales în gramatica generativă și special, în gramatica generativă care își asumă ca „structură profundă” o structură numită „semantică” (în realitate: structura *designatum-ului*), se adoptă, considerarea limbilor, tocmai punctul de vedere al desemnării. În aparență, acest lucru se face adesea în cadrul aceleiași limbi; astfel, de exemplu; când se stabilește:

structuri profunde comune, în fiecare caz, pentru

Caesar Pompeium via

Pompeius a Caesare victus est, A istgrosser alsb-B istkleiner als A („A este

mare decât B” - „B este mai mic decât A”), *La porte est ouverte - La porte r pasfermee*. Dar, dat fiind că în toate aceste cazuri structurile profunde ce se aaop sunt pur și simplu cele *designata*, ele pot fi aplicate în același timp unor ȳm diferite sau, în principiu, tuturor limbilor; iar generatiȳștii nu au ȳntȳrziat prea mu să evidenȳieze acest lucru. În acest sens, limbile de construcȳie ergativă, în care!

EUGENIU COȘERIU

spune mai mult sau mai puțin ceea ce s-ar putea explica în germană prin: 1) „*es schläft ihn*”; 2) „*es schlägt ihn*”; 3) „*es schlägt ihn von Seiten von PauF*” în situaȳiile în care franceză spune: 1) *ȳi dort*; 2) *on le bat* sau *ȳi est battu*; 3) *Paul le bat* sau *ȳi est battu par Paul*, au, în consecinȳă, aceeași „structură” ca și limbile de construcȳie „subiectivă”, dat fiind că faptele extralingvistice desemnate ȳntr-un caz și în altul sunt aceleași. Tot astfel, s-a observat că se poate adopta aceeași

„Structură profundă” pentru expresii ca *A is taller than B - A surpasses B in tallness*, atât în aceeași limbă cât și în limbi diferite care, eventual, cunosc doar una dintre aceste posibilităȳi⁶⁷. Evident, se poate merge și mai departe, atribuindu-se aceeași structură de bază unor limbi africane care, în cazuri analoage, spun „A este mare, ȳl ȳntrece pe B”, sau inclusiv unei limbi australiene care zice „A este mare, B

este mic” ⁶⁸, deoarece în toate aceste cazuri este vorba despre un *designatum* de tipul A.B. De aici se ajunge ca aceste structuri de bază să fie prezentate ca fiind

„Universalii ale limbajului” de către lingviștii care le adoptă⁶⁹.

2.1.2. Ȇnsuși faptul că, pentru a stabili structurile „profunde”, se utilizează tehnica parafrazelor este revelator în ceea ce privește punctul de vedere care se

adoptă în această operațiune. Într-adevăr, parafrazele corespund unor echivalențe în desemnare: unor „sinonime cognitive”, nu unor sinonime lingvistice⁷⁰. Din punctul de vedere al desemnării, o traducere într-o altă limbă este și ea o „parafrază”; iar o parafrază în aceeași limbă nu este altceva decât o traducere „internă”. Aceasta

67 Cf. ceea ce afirmă Bach, *Nouns*, p. 121 – 122.

68 Luăm aceste exemple din Greenberg, *Universals*, p. 69.

69 Householder, *Language*, p. 42, observă cu privire la structurile profunde adoptate de către generatiști în ultima vreme: „And how does it mean any more than to say «Anything that can be expressed in one language can be expressed in any other?»” Noi am zice mai curând: tot ceea ce se desemnează prin intermediul unei limbi se poate desemna și prin intermediul alteia. De fapt, dacă într-o limbă se spune *puer aegrotus est* și în alta se zice doar ceva de felul „puer aegrotat”, aceasta desemnează aceeași realitate ca și prima, însă, la rigoare, nu exprimă același lucru. În principiu, limbile vorbesc despre aceleași lucruri, dar nu spun „același lucru”. Cât privește posibilitatea de a spune efectiv „același lucru”, o asemenea posibilitate există și este chiar foarte amplă, însă nu este absolută. Dacă o limbă face o distincție pe care o altă limbă nu o face, aceasta din urmă poate face aceeași distincție adăugând determinări suplimentare. Astfel, pentru lat. *ater* se poate spune în spaniolă *negro opaco*. Dar contrariul nu este posibil. În acea formă a latinei în care se face distincție între *ater* și *Niger* nu se poate spune pur și simplu „negro”. În același mod, dacă pentru realitatea desemnată prin sp. *ducrme*, b. *il dort*, o limbă zice doar „es schläft ihn”, „să le ducrme”, această limbă nu poate zice „ducrme”, „îi dort”. În cazuri asemănătoare se poate, desigur, explica într-o limbă ceea ce se spune în alta. În latina se poate explica că sp. *negro* corespunde lui *ater* – *Niger* fără distincție de luminozitate; în germană se poate explica prin *es schläft ihn*, „să le ducrme”, ceea ce o

limbă de construcție ergativă spune pentru germanul *ei schläft*, „ducme”. Însă acesta este metalimbaj; nu mai este vorba pur și simplu de fapte „de limbă”, ci de procedee ale lingvisticii.

70 Trebuie să se observe, de asemenea, că de cele mai multe ori se vorbește despre echivalențe de enunțuri. Însă, dat fiind că este vorba de situații desemnate, aceste echivalențe sunt în realitate echivalențe de „texte” sau, cel puțin, de enunțuri întrebuințate ca texte complete. Și nu este un lucru rar acela ca unui singur enunț dintr-o limbă să-i corespundă diferite enunțuri în alta; cf. raportul dintre germ. *ei hoit Wasser*, it. *va a prendere dell'acqua* și expresiile din limbile care, chiar în acest caz, spun

„ „*”. precum și exemplul *A este mai mare decât B - A este mare, îl întrece pe B*.

UNIVERSALIILE LIMBAJULUI (ȘI ALTELE)

Înseamnă tocmai faptul că relațiile de desemnare și nu funcțiile semantici limbilor sunt acelea care sunt luate în considerare. Iar faptul că, pentru a repre;

structurile profunde, s-a apelat adesea la o notație simbolică nu este mai]

simptomatic în această privință.

2.2.1. Atât în lingvistica funcțională, cât și în cazul curentelor menționate sus din lingvistica actuală, este vorba, în fond, de relația realitate – limbi:

Li L2 L3...

Dar, în timp ce în lingvistica funcțională cercetătorii s-au străduit să arăt

ales că limbile sunt diferite în raport cu realitatea identică pe care o desemn

(adică nu analizează în același mod realitatea desemnată), într-o parte a lingvi actuale s-au făcut mari eforturi și s-a dezvoltat o întreagă tehnică pentru a arai în ciuda diferențelor dintre limbi, realitatea desemnată este, cu toate ace aceași. Cu alte cuvinte, se afirmă pur și simplu următoarele: sistemele *Lu I*

etc. nu sunt în fond diferite, deoarece toate se pot

referi la planul lui R. Prin ac s-ar fi descoperit o bază universală a limbajului și s-ar fi depășit lingv funcțională care, în schimb, nu ar fi știut să o descopere.

2.2.2. Devine acum evident că aceste eforturi nu își ating scopul, zadarnice, iar rezultatul lor este tautologic. Nu își ating obiectivul deoarece întreprinse pentru a arăta că analogiile dintre limbi sunt mai numeroase dec crede de obicei – ajung să arate că limbile coincid în desemnare. Însă acest lac este același cu a evidenția analogii între limbi. Analogiile pot fi constatate de planul [limbilor] L1 (L2, L3 etc, nu în planul lui R, care este baza comur referință în raport cu care se stabilesc atât analogiile, cât și diferențele între 1

Planul lui R, oricare ar fi modul de a-l concepe (gândire prelingvistică, rea obiectivă, gândire „universală”), este prin definiție exterior limbilor, dat fiind

este nici măcar (și de fapt nu este) Li, nici L2, nici L3 etc. Ba mai mult: acest este pur și simplu exterior limbajului. De fapt, el s-ar putea manifesta intermediul unui alt sistem expresiv (muzică, pictură, gesturi) și, în acest sens deget îndreptat către ușă și *Salga! Sortez! Fuori! Hinaus!* ar avea aceeași stru profundă. Aceste eforturi sunt zadarnice, deoarece, cu o extraordinară nsij energie și talent, ajung, după multe ocolișuri, să demonstreze că în limbi se v despre aceeași realitate, ceea ce este admis de la bun început. În sfârșit, rezul este tautologic, deoarece – dat fiind că structura de bază care se adop extralingvistică – înseamnă pur și simplu că limbile nu sunt diferite în virtutea tații pe care o desemnează (sau a „materiei” pe care o organizează), ci doar ca U

2.3.1. Toate cele arătate mai sus nu vor să însemne că realitatea desemn:

ar avea nicio importanță și nici că această realitate ar putea fi în°

40 EUGENIU COȘERIU

Dimpotrivă, realitatea desemnată nu aparține limbajului, însă tocmai din acest motiv, constituie punctul

de referință necesar în orice considerare semantică a limbajului, atât în practică, cât și în știință. În analiza semantică a unei limbi trebuie să ne referim la realitatea desemnată pentru a putea stabili în ce mod o analizează limba respectivă, adică pentru a decide care sunt acele trăsături ale realității ce au fost adoptate ca trăsături distinctive ale semnificațiilor săi (ai limbii respective). A descrie o limbă „din propriul ei punct de vedere” nu înseamnă a ignora relațiile ce se stabilesc între acea limbă și realitate, ci înseamnă doar a o descrie din punctul de vedere al analizei pe care a făcut-o ea realității, nu ca sistem designațional, adică din punctul de vedere al unei analize nonlingvistice a aceleiași realități. Din același motiv, considerarea realității (sau a „conținutului de gândire”)

este indispensabilă în traducere, în învățarea limbilor străine și în comparația semantică între limbi. În traducere nu se trece în mod direct de la o limbă Li la o altă limbă L2 (ceea ce, de altfel, nici măcar nu ar fi posibil, dat fiind că semnificațiile, în măsura în care aparțin unei limbi determinate, nu sunt

„Traductibile”, ci [se trece] doar prin intermediul planului R: de fapt, în traducere este vorba de a desemna, prin intermediul funcțiilor semantice ale limbii L2, aceleași „realități” care, într-un anumit text sunt desemnate prin funcții semantice ale limbii Lj. În procesul de învățare a unei limbi L2, pornindu-se de la o limbă Li, este vorba de a descoperi analogiile și diferențele pe care le prezintă L2, în raport cu L] în ceea ce privește propria ei analiză a realității. Iar sarcina comparației semantice a limbilor este tocmai aceea de a arăta în ce mod este analizată aceeași realitate în diferite limbi.

2.3.2. Nu sunt lipsite de importanță nici echivalentele în desemnare în cadrul aceleiași limbi (de tipul: *A este mai mare decât B - B este mai mic decât A; A îl vede pe B - B este văzut de către A*). De fapt, cunoașterii unei limbi îi aparține și cunoașterea mijloacelor semantic diferite pe

care aceasta ni le oferă pentru a desemna aceleași „realități”, fapt de care se ține cont în gramatica tradițională.

Astfel, în orice gramatică școlară a limbii latine, întâlnim, de exemplu, diferitele posibilități de care dispune limba latină pentru a exprima „finalitatea” și echivalente ca: (*legați venerunt*) *ut pacem peterent* [completivă conjunctivală]

qui pacem peterent [relativă circumstanțială cu conjunctiv] - *ad pacem petendam*

[construcție gerundivală] - [*ad pacem petendum* - construcție gerunzială] - *pacem petentes* [construcție participială - prezent activ] *pacem petituri* [construcție participială - viitor activ] - *pacem petitum* [supin] etc.

Gramatica funcțională, datorită punctului ei de vedere analitic, a ajuns, până la urmă să nu se mai intereseze de examinarea acestui aspect al limbilor, deoarece, la rigoare, o asemenea examinare constituie obiectivul unui alt tip de gramatică, și anume gramatica „sintetică” (sau onomasiologică), care pornește de la desemnare, de la „conținutul de gândire” exprimat și ajunge să se termine în expresia dintr-o limbă determinată. Este adevărat că, pornindu-se de la desemnare se ajunge să se producă [să se genereze], după cum se spune, „toate enunțurile corecte într-o

UNIVERSALIILE LIMBAJULUI (ȘI ALTELE)

limbă”, trecându-se *prin* funcțiile semantice ale acesteia; numai că se alunaceasta fără a se lua în considerare funcțiile înseși, ba chiar fără a le putea

considerare⁷¹ și, în consecință, fără a putea spune de ce aceleași realități desemnate prin expresii diferite, iar realități diferite prin expresii identice ce știe perfect de bine orice vorbitor, chiar dacă în mod intuitiv. De aici se ve gramatica care pornește de la desemnare pentru a produce „toate enunțurile ce dintr-o limbă” (în măsura în care ea se prezintă ca descriere integrală și exclus limbii respective) nu este nici adecvată și nici nu corespunde

intuiției vorbite deoarece aceștia nu vorbesc despre realitate ca atare, ci despre o rea organizată deja prin limba lor; iar din perspectiva lor este vorba de a a:

enunțuri în concordanță cu distincțiile și funcțiile din acea limbă. De aici nu reînsă că gramatica „sintetică” ar fi superfluă. În realitate, ea este necesară; nun ea nu are sens decât alături de – și în raport cu – gramatica „analitică”.

semantică) care stabilește paradigmele funcționale din limba considerată⁷².

2.4. În felul acesta, eroarea nu constă în referirea la realitatea deserr

Eroarea constă în a adopta punctul de vedere al realității desemnate ca pe un]

de vedere exclusiv: în a considera această realitate ca fiind un nivel al limbilor a-i atribui „universalii ale limbajului”.

3.O. Aceasta implică faptul că înseși universaliiile desemnării trebuie sta în cadrul limbajului și din punctul de vedere al funcțiilor lingvistice; nu inve universalie a desemnării este o relație „generală” (existentă în toate limbile) în funcție lingvistică și o „realitate” desemnată.

3.1. Într-o primă formă, foarte generică („toate limbile posedă ceva pen desemna realitatea X”), o asemenea relație nu implică o delimitare identic desemnare și în semnificație: aceeași funcție semantică ar putea corespunde și realități, iar aceeași realitate ar putea corespunde unor funcții diferite. Astfi cazul unei „universalii” de tipul „toate limbile posedă o funcție lexicală pen desemna mâna”, desemnarea mâinii s-ar putea afla în situația de a fi subord.

unei funcții mai generale (de exemplu, „mână plus braț”, „mână plus picior

sau, dimpotrivă, [această funcție lexicală] ar putea fi repartizată între și diferite (ele exemplu, „mâna dreaptă” / „mâna stângă”). În acest sens, căutarea universalii ale desemnării nu pare a promite prea mult, dat fiind că, în

acest

cel puțin fiind vorba de realitatea cunoscută de către toate ființele omenesti -, exclus ca unica universalie posibilă să fie tocmai acea universalie generica pe

71 De fapt, limitele funcțiilor nu apar ca atare în fiecare enunț luat separat, ci nur paradigmatica limbii. Astfel, limitele funcției sp. „Con X” nu sunt nicidecum evidente în enunțul *ei pan con el cuchillo* [tai pâinea cu cuțitul].

72 Georg von der Gabelentz, care stabilește distincția între gramatica sintetică și gra

analitică (*Die Sprachwissenschaft*, p. 84 și urm.), observă în mod just că gramatica oricărei trebuie făcută de două ori: „die Sprachen wollen synoptisch, einmal in Rücksicht auf

Erscheinungen, und dann in Rücksicht auf ihre Leistungen beurtheilt werden” \ *ibidem*, p

[„limbile trebuie considerate într-o manieră sinoptică: pe de o parte, cu privire la elementele lor de altă parte, cu privire la posibilitățile lor de funcționare”].

EUGENIU COȘERIU

am formulat-o mai sus. S-a afirmat, de exemplu, că „posesia” se exprimă în toate limbile. Dar, în primul rând, este vorba de o categorie destul de prost definită. Dacă se consideră un tip particular de posesie („faptul de a fi proprietar al unui bun material sau spiritual”), se observă că, exceptând limbajele „tehnice”, acest tip nu se exprimă ca atare în limbile romanice, slave și germanice, unde este înglobat într-o funcție mult mai generală (mai mult sau mai puțin: „conexiune reală sau conceptuală considerată ca dependentă sau interdependentă”). Astfel, în spaniolă, franceză și germană, „posesivele” (verbul „a avea”, pronumele posesive) apar, în principiu, pentru toate tipurile acestei conexiuni, iar diferențele de întrebuințare se referă doar la distincția între „dependentă” ($x > y$: „*y* depinde de *x*”) și

„Interdependentă” (x o y : „*y* depinde de *x* și *x*

depinde de y ") iar, în cadrul

„Dependenței, distincția între „relația văzută din perspectiva lui x „/ „relația văzută din perspectiva lui y „4. Pe de altă parte, este posibil să existe unele limbi care să delimiteze tocmai „faptul de a fi proprietarul lui x „sau, mai mult, să distingă tipuri diferite ale acestui „fapt de a fi proprietarul lui x ”.

3.2.1. Într-un sens mai strict, o universalie a desemnării ar fi o corespondență constantă între o realitate desemnată și funcția semantică; adică o implicație reciprocă generală între realitatea desemnată și o funcție semantică determinată.

Remarcăm, în acest sens, trei posibilități: 1) când funcțiile coincid constant în desemnare, chiar dacă sunt de natură semantică diferită (acesta ar fi, de exemplu, cazul când am avea o funcție exclusivă pentru a desemna „starea de boală”, exprimată însă, în funcție de limbi, printr-un adjectiv, printr-un substantiv sau printr-un verb); 2) când între funcții există și identitate de natură semantică;

3) când funcțiile prezintă analogie și în ceea ce privește expresia lor materială.

Probabilitatea acestor trei cazuri descrește rapid de la 1) la 3).

3.2.2. Mai există însă, în această privință, încă o posibilitate, care nouă ni se pare mult mai importantă, și anume aceea că există coincidență în desemnare, prin diferite funcții luate la un loc, pentru „paradigme”, în pofida diferențelor între

S-ar putea stabili, la urma urmei, universalii negative; numai că numărul acestora este, prin definiție, infinit.

Expresii ca, de exemplu, *Pedro tiene ojos* [„Petrul are ochi”], *Esta mano tiene dedos* [„Mâna aceasta are degete”], *Pablo tiene padre* [„Pavel are tată”] etc. par bizare la prima vedere, însă aceasta se întâmplă numai deoarece ele afirmă ceea ce se știe deja prin acea „cunoaștere generală a realității”.

Este suficient însă ca această realitate să fie negată, pusă sub semnul îndoielii sau prezentată ca fiind extraordinară, pentru ca asemenea expresii să devină perfect normale (astfel: *Esta mano no tiene dedos* [Mâna aceasta nu are degete] *Și, tiene dedos* [Ba da, are degete]). În plus, există o întreagă serie de contexte în care se pot prezenta aceste expresii; cf. Coseriu, *Bedeutung*, p. 113 – 114 (În PSE, p. 198 – 200). Dintre verbele care exprimă „posesivitatea de dependență”, germ. *gehoren*, folosit cu dativul fără prepoziție, este limitat cel mai adesea la posesie ca relație de proprietate (*Das Haus gehört dem Lehrer* – „Casa îi aparține profesorului”), pe când sp. *pertenecer*, fr. *appartenir* nu se supun unei asemenea limitări (cf. *Las manos pertenecen al cuerpo* „Mâinile îi aparțin corpului”, *Les mains appartiennent au corps*); dar în germană mai întâlnim, de exemplu, *Der Tugend gehört Belohnung* „Virtuții i se cuvine recompensă”.

UNIVERSALIILE LIMBAJULUI (ȘI ALTELE)

funcțiile specifice în cadrul fiecărei paradigme. Când se spune, de exempk *ater* – *Niger* corespund sp. *negro*, se înțelege că *ater* și *Niger*, luate în desemnează tocmai realitatea desemnată prin sp. *negro*; altfel această cor nu ar avea niciun sens. Tot așa, când se compară anumite câmpuri lexic;

exemplu, it. *fiume* – *ruscello* II fr. *fleuve* – *riviere* – *ruisseau* sau adjecti desemnează temperatura, numele culorilor în diferite limbi etc. – se implicit că aceste câmpuri, considerate în ansamblu, coincid în desemna această coincidență nu există pentru fiecare dintre lexemele ce le ale

Trebuie să arătăm că există „câmpuri” nu numai în lexic, ci și în gr;

(„câmpurile” lexicale nu sunt, la rigoare, decât niște paradigme ale lexicu exemplu, sistemele delicticelor, sistemele persoanelor etc. Și există posibilita;

stabili „câmpuri”, în același sens pentru structuri sintactice complexe. Parac de la nivelurile superioare de

structurare gramaticală sunt însă, din păcate, prezent, destul de prost cunoscute, dată fiind starea deplorabilă în care studiile de sintaxă funcțională propriu-zisă. Credem însă că tocmai în direcție (mult mai mult decât în ceea ce privește funcțiile particulare) se (

Importante posibilități pentru cercetarea acestor *universalii ale desemnării*.

CONCLUZII

„Toate limbile sunt diferite una de alta”, „Toate limbile sunt cor conform acelorași principii și sunt, în acest sens, identice” sunt afirmații co însă nu sunt contradictorii. De fapt, limbile nu sunt diferite în același sens i ele sunt analoage, iar diferențele nu se referă la același nivel ca și analog principiu. Limbile sunt diferite în organizarea lor semantică și materială, ins;

sunt construite pentru aceeași funcție generală fiind realizări istorice a ceea e

Humboldt și Steintal numeau „ideea de limbă”. În plus, în limbi există anal

merg dincolo de universalitatea esențială, adică *analogii ce nu sunt impt însăși ideea de „limbă” pentru orice limbă posibilă*. De aceea, cerc universaliiilor lingvistice este importantă și se anunță a fi fructuoasă tocmai *de toate, în sensul în care limbile sunt, în principiu, diferite*. Aceste analogii putea arăta care sunt normele urmate în mod necesar sau adoptate în mod îi către toți vorbitorii în activitatea lor de a crea limbile în mod istoric universaliiile lingvistice trebuie examinate în limbajul însuși și nu în afara lui cazul să le căutăm în lingvistică, dat fiind că aceasta poate fi, în mod am universalistă; nu trebuie să le căutăm nici în realitatea desemnată, dat ni această identitate a realității este admisă de la bun început. Cu atât mai trebuie să le căutăm într-o gândire concepută aprioric ca fiind „univers

Dimpotrivă, doctrina gândirii se poate aștepta să beneficieze de date impo rezultând din investigațiile ce au ca obiect universaliiile limbajului, dat fiu limbajul este

Xoyoq nediferențiat și, ca atare *Xoyoq* primar, anterior oricărui

EUGENIU COȘERIU

de *Xoyoq*. Vom adăuga că universalile trebuie cercetate în înseși manifestările limbajului și nu în determinările exterioare ale acestuia. În schimb, justificarea universalilor va putea fi, evident, extralingvistică: limbajul în ansamblu este un universal uman, a cărui justificare nu este lingvistică.

OPERE CITATE

Aristotel, *Met.* = Aristotel, *Metafizica*.

Aristotel, *Deint.* = Aristotel, *De interpretatione*.

E. Bach, *Nouns* = Bach, *Nouns and Noun Phrases*, în ULT, p. 90 - 122.

Bloch și Trager, *Outline* = B. Bloch și G.L. Trager, *Outline of lingvistic Analysis*, Baltimore, 1942.

Chomsky, *Aspects* = A.N. Chomsky, *Aspects of the Theory of Syntax*, Cambridge, Mass., 1965.

Coseriu, *Determinación* = E. Coseriu, *Determinación y entorno*, în RJB, VII, 1955 - 1956, p. 29 - 54 (republicată în TLLG, p. 283 - 323).

Coseriu, *Logicismo* - E. Coseriu, *Logicismo y antilogicismo en la gramática*, Montevideo.

1957 (republicată în TLLG, p. 235 - 260).

Coseriu, *Sincronia* = E. Coseriu, *Sincronia, diacronia e historia*, Montevideo, 1952 (ed. a 2-a.

Madrid, 1973).

Coseriu, *Bedeutung* = E. Coseriu, *Bedeutung und Bezeichnung im Lichte der strukturellen*

Semantik, în *Sprachwissenschaft und Übersetzen*. Volum publicat de P. Hartmann și H. Vernay.

München, 1970, p. 104 - 121 (tradus în spaniolă, în PSE, p. 185 - 209).

Coseriu, *Ober Leistung* = E. Coseriu, *Ober Leistung und Grenzen der kontrastiven*

Grammatik, în *Probleme der kontrastiven Grammatik*, Düsseldorf, 1970, p. 9 - 30.

Ferguson, *Assumptions* = Ch. A. Ferguson, *Assumptions about Nasals: A Sample Study în Phonological Universals*, în UL, p. 40 – 47.

Gabelentz, *Die Sprachwissenschaft* = G. von der Gabelentz, *Die Sprachwissenschaft, ihre Aufgaben, Méthoden und bisherigen Ergebnisse*, Leipzig, 1901.

Greenberg, *Universals* = J.H. Greenberg, *Some Universals of Grammar with Particular Reference to the Order of Meaningful Elements*, în UL, p. 58 – 90.

Language Universals, Haga, 1966.

Herder, *Abhandlung* = J.G. Herder, *Abhandlung über den Ursprung der Sprache*, Berlin, 1772.

Hockett, *Universals* – Ch. F. Hockett, *The Problem of Universals în Language*, în UL, p. 1 – 22.

Householder, *Language* = Householder, *What Must a Language Be Like?* în idem, *Lingvistic Speculations*, Cambridge, 1971, p. 24 – 42.

Humboldt, *Verschiedenheit* = W. von Humboldt, *Ober die Verschiedenheit des menschlichen*

Sprachbaues und ihren Einfluss auf die geistige Entwicklung des Menschengeschlechts, [1836], în

W. v H., *Werke infunfbänden*, vol. III. *Schriften zur Sprachphilosophie*, Stuttgart, 1963.

Husserl, *Erfahrung* = E. Husserl, *Erfahrung und Urteil. Untersuchungen zur Genealogie der Logik*, Hamburg, 1948.

Jakobson, *Implications* = R. Jakobson, *Implications of Language Universals for Linguistics*, în UL, p. 208 – 219.

Katz și Postai, *Theory* = J.J. Katz și P.M. Postai, *An Integrated Theory of Lingvistic Descriptions*, Cambridge, Mass., 1964.

Kurylowicz, *Universaux* = J. Kurylowicz, *Universala lingvistiques*, comunicare prezentată la același congres [cf. Proceedings, p. 39 – 46].

Meiner, *Versuch* = J.W. Meiner, *Versuch einer an der menschlichen Sprache abgebildeten*

Vernunftlehre oder philosophische und allgemeine Sprachlehre, Leipzig, 1781.

UNIVERSALIILE LIMBAJULUI (ȘI ALTELE)

Moravesik, *Theory* = J.M.E. Moravesik, *Lingvistic Theory and the Philosophy of Lanț* în FI, 3, 1967, p. 209 - 233.

Nebrija, *Gramatica* = A. de Nebrija, *Gramatica de la lengua castellana*, Salamanca, 14S

Osgood, *Language* = Ch. E. Osgood, *Language Universals and Psycholinguistics*,

p. 236 - 254.

Paul, *Prinzipien* = H. Paul, *Prinzipien der Sprachgeschichte*, Halle, 1920.

Sánchez Ruiperez, *Estructura* = M. Sánchez Ruiperez, *Estructura del sistema de aspt tiempos del verbo griego antiguo*, Salamanca, 1954.

Saporta, *Phoneme* = S. Saporta, *Phoneme Distribution and Language Universals!* p. 48 - 57.

Saussure, *Cours* = F. de Saussure, *Cours de lingvistique générale*, Lausanne - Paris, 191

Steinthal, *Die Klassifikation* = H. Steinthal, *Die Klassifikation der Sprachen dargestellt*

Entwicklung der Sprachidee, Berlin, 1850.

UL = *Universals of Language*, editat de J.H. Greenberg, Cambridge, Mass., 1963.

ULT = *Universals in Lingvistic Theory*, editat de E. Bach și R.T. Harms, New York, 19 i

Vives, *De censura* = J.L. Vives, *De censura veri în enunțiatione*, în J.L.V., *Opera C*

ed. May ins, vol. III, Valentiae Edetanorum, 1782.

(*Proceedings of the eleventh International Congress of Lii*

[1972], Bologna, 1974, p. 47 - 73; trad. italiană în la *lingu aspetti eproblemi*, editat de L. Heilmann și E. Rigotti, Bologna, p. 377 - 412; trad. germană în *Sprachtheorie*,

editat de B!

ben-Lange, Hamburg, 1975, p. 127 - 161; trad.
engleză în *Lingul*

the Crossroads, editat de A. Makkai, V. Becker Mak
L. Heilmann, Padova și Lake Bluff, 111, 1977, p. 317
- 346

japoneză în CJ, Tv\ 1983, p. 169 - 195.)

(Traducere de Eugenia Bojoga și Alexandru S